Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2292 | 4 PAGINI — 20 BANI | Duminică 16 sept. 1956

Citiți în pag. III-a:
Declarația guvernului sovietic cu privire la necesitatea rezolvării pașnice a problemei Suezului

Gînduri la început de an

Ce să scrii despre întîia zi de școală?!

Despre curtea plină de elevi și eleve, cărora o clipă nu le mai tace gura de bucuria revederii colegilor și prietenilor? Despre întîlnirile cu profesorii? Despre elevii mai mici care sînt fericiți că se reîntorc la școală, dar, totodată, la primul sunet al clopoțelului se despart greu de părinții lor? Despre lucrurile vesele ce le auzi povestite de zeci de guri, cu privire la vacanța din acest an? Despre prospețimea și curățenia cu care-și primește școala elevii? Sau poate e mai bine să ne ocupăm de cele două grupuri: unul de băieți și altul de fete care, încă neobișnuiți a învăța împreună nu îndrăznesc să-și spună o vorbă unii altora...

Clasa a VIII-a poate fi într-adevăr un bun subiect pentru un articol. E promoția care va face 11 ani, prima promoție de învățămînt mixt...

Și totuși un alt lucru m-a atras în curtea școlii medii „Zoia Kosmodemianskaia" din București. M-au atras în mod deosebit elevii care pășesc pentru prima oară pragul școlii și acei care participă la ultima deschidere de an în învățămîntul mediu; promoția care abia acum va începe să cunoască buchea cărții și cea care anul acesta își va lua rămas bun de la viața de elev.

Cele mari s-au strîns în grup, ca adevărate prietene ce au luat parte împreună la aceleași necazuri și bucurii, își îmbrățișează diriginta, pe profesoara Calipso Georgescu, buna lor sfătuitoare din ultimii ani, se interesează de colegele care nu se știe de ce nu și-au făcut încă apariția.

Micuții, care pășesc în clasa I-a, stau separați unii de alții, ținînd strîns mîna mamei, a tatălui sau bunicului cu care au venit, ca și cum le-ar fi teamă să nu se piardă...

Viitoarele absolvente, multe dintre ele abia cu 16 primăveri de curînd împlinite discută cu o notă de seriozitate și totodată de îndreptățită mîndrie despre planurile lor de viitor. Florica Stanciu, evidențiata concursului de fizico-matematici pe Capitală, vrea să-și aleagă o facultate unde pasiunea ei să se dezvolte, să capete aripi...

Liana Saxone — cea care în excursia făcută la Băneasa, în iulie, a realizat schița unui frumos tablou, se și vede în sala de lucru a institutului de arte plastice iar Marcela Osorovici, talentata „actriță" a clasei a X-a vizează facultatea de cinematografie unde vrea să urmeze secția de operatori cinematografici...

Ar fi o greșeală însă dacă ne-am închipui că cei mici care nici nu știu încă bine ce-i învățătura nu au și ei visuri, nu leagă această primă zi de școală de realizarea unor dorințe de viitor.

Rodica Tuțulea e abia de-o șchioapă, dar „planurile" ei nu sînt cu nimic mai prejos de cele ale colegelor vîrstnice. Adormind aseară cu gîndul la doctorița de la Policlinica Salcîmilor, cea cu „injecțiile", Rodica s-a sculat astăzi mai de vreme ca oricînd. Abia se lumina de ziuă și ea era gata, îmbrăcată. A fost nevoie de multă insistență din partea mamei pentru a o convinge că e prea de vreme să plece la școală. Prea mare era nerăbdarea fetiței să înceapă să învețe, să devină mai repede doctoriță, căci tata i-a spus deunăzi: „numai învățînd vei ajunge să porți halatul alb, să faci injecții, să dai copiilor doctorii"...

Pregătirea ghiozdanului Rodica a făcut-o odată cu îngrijirea primei sale paciente, păpușa, pe care acum a lăsat-o acasă în tovărășia frățiorului, a lui Liviu...

Alexandru Galdea nu e mai mare. Pînă mai ieri se juca în nisip și construia din cuburi clădiri înalte. Iată-l însă astăzi în bancă, răspunzînd învățătoarei că vrea să devină inginer, să construiască poduri, șosele...

Și cine știe dacă vorbele acestea spuse la 7 ani nu se vor adeveri.

Toți visează, toți au dorinți și deopotrivă cei din primul și ultimul an de școală își propun acum să învețe cît mai bine.

C. MANCIUR

Copiii școlii medii 22 din București se revăd, fac noi cunoștințe, se împrietenesc, cei mari îi privesc cu grijă pe cei mici și, ca primă atenție le înmînează buchete de flori...

Carnetul drag de brigadier

Ultimul lot de brigadieri de pe șantierul Buftea a împlinit un an de activitate

Acum cîteva zile s-a împlinit un an de activitate a ultimului lot de brigadieri pe șantierul Buftea.

Cu această ocazie, comitetul U.T.M., cu sprijinul conducerii șantierului, a organizat o ședință festivă.

Încă cu cîteva zile înainte, brigadierii care au împlinit un an de activitate au început să depună eforturi mari în producție.

Totodată, ei au înfrumusețat tabăra cu lozinci, ghirlande de flori, drapele, dînd tot sprijinul pentru organizarea acestei festivități.

Ziua sărbătorii a fost așteptată cu multă nerăbdare, atît de brigadierii vechi cît și de cei noi. Cu o seară înainte, comitetul U.T.M. a organizat o reuniune tovărășească în cinstea brigadierilor care au împlinit un an pe șantier.

În dimineața festivității, fețele tuturor erau vesele și pline de curiozitate. Oare cum va fi? — se întrebau brigadierii.

La ora 10, tov. Peniu, secretarul comitetului U.T.M. de pe șantier, a deschis festivitatea. Tov. Marin Vintilă, responsabilul comandamentului șantierului, a prezentat raportul de activitate asupra realizărilor obținute de brigadieri în această perioadă.

Alături de muncitorii constructori, tineretul a participat la darea în folosință a canalului colector, a canalului termic, a șoselelor secundare și de acces etc.

Din raport a reieșit că brigăzile au reușit să depășească planul de producție cu 3 la sută, iar productivitatea muncii planificată cu 1 la sută. Printre cele mai bune a fost brigada tovarășului Gh. Ioniță care a depășit planul de producție cu 15 la sută, iar productivitatea muncii planificată cu 10 la sută.

Au fost evidențiați brigadieri care au împlinit un an pe șantier, ca tovarășii Petre Dumitru, Constantin Petre, frații Ioniță, Velea D-tru și alții.

În ședință, tov. Anghel Străinu și-a luat angajamentul că deși a împlinit un an de activitate, va rămîne în continuare pe șantier. Dintre brigadieri a mai luat cuvîntul tov. Gh. Istrate, care a spus că va rămîne pe șantier în continuare.

După aceea, tov. Peniu, secretarul comitetului U.T.M., a împărțit carnetele și insignele de brigadier tuturor celor care au împlinit un an de activitate.

În încheiere, a luat cuvîntul tovarășul Combiu Marin din partea comitetului regional U.T.M. București. El a felicitat brigadierii și din partea comitetului regional a înmînat ca dar un acordeon pentru brigadierii de pe șantier.

A urmat o masă tovărășească. Brigadierii au ciocnit paharele, urînd „veteranilor" succese în muncă și pe viitor.

Corespondent
MARIN VINTILĂ

Velea Dumitru primește ca drept răsplată a muncii depuse insigna și carnetul de brigadier.

Printre brigadierii care au împlinit un an de cînd sînt pe șantier se află și Istrate Gh. Asemenea multor tineri și el s-a angajat să nu părăsească șantierul pînă la complecta terminare a lucrărilor.

Deschiderea celui de al VIII-lea Congres al Partidului Comunist Chinez

PEKIN 15 (Agerpres). — China Nouă transmite: La 15 septembrie în sala de ședințe a Consiliului Popular Politic Consultativ al Chinei s-a deschis Congresul al VIII-lea al Partidului Comunist Chinez. In sala de ședințe s-au întrunit peste 1.000 de delegați sosiți din toate colțurile țării.

Cei prezenți au întîmpinat cu aplauze furtunoase apariția în prezidiul Congresului a reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești frățești sosiți la Congres. Au luat loc în Prezidiu membrii delegației Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, ai delegațiilor partidelor comuniste și muncitorești din Polonia, Romînia, Franța, Italia, Cehoslovacia, Albania, Republica Populară Mongolă, Bulgaria, Republica Democrată Germană, Republica Federală Germană, Ungaria, Indonezia, India, Iugoslavia, Anglia, Argentina, Belgia, Canada, Mexic și multe alte țări.

Delegații și oaspeții salută cu entuziasm apariția în prezidiu a conducătorilor Partidului Comunist Chinez — tovarășii Mao Țze-dun, Liu Șao-ți, Ciu En-lai, Ciu De, Cen Iun, Kan-șon, Pin Cen, Dun Bo-u, Lin Be-țziui, Cijan Ven-tian, Pin De-huai, Lin Biao, Den Siao-pin.

Președintele C.C. al Partidului Comunist Chinez, Mao Țze-dun a declarat deschis Congresul al VIII-lea al Partidului Comunist Chinez. Orchestra a intonat „Internaționala".

La propunerea lui Mao Țze-dun participanții la Congres au păstrat un moment de reculegere în memoria luptătorilor care au căzut pentru cauza revoluției. Președintele Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, Mao Țze-dun, a rostit un scurt cuvînt introductiv în care a arătat care sînt sarcinile Congresului al VIII-lea al partidului.

La propunerea lui Ciu En-lai, secretar al C.C. al P.C. Chinez, congresul a aprobat în unanimitate componența prezidiului și a secretariatului congresului.

Delegații au adoptat următoarea ordine de zi: 1) Raportul politic al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez; 2) raportul asupra modificărilor în Statutul partidului; 3) raportul asupra propunerilor cu privire la cel de al doilea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale; 4) alegerea Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez.

Raportul cu privire la primul punct de pe ordinea de zi — raportul politic al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez — a fost prezentat de Liu Șao-ți, secretar al C.C. al P.C. Chinez.

Cuvîntarea tovarășului Mao Țze-dun

Tovarăși!

S-a deschis Congresul al VIII-lea pe întreaga Chină al Partidului Comunist Chinez.

In cursul celor 11 ani care au trecut de la Congresul al VII-lea pe întreaga Chină al partidului nostru, mulți tovarăși și prieteni, atît din țara noastră cît și din lumea întreagă și-au dat viața în lupta eroică și în munca plină de abnegație pentru cauza comunismului și a eliberării omenirii. Noi trebuie să cinstim deapururi memoria lor.

Sarcina acestui congres este de a sintetiza experiența acumulată de la cel de al VII-lea congres, de a uni strîns întregul partid, de a uni strîns toate forțele din țară și străinătate care pot fi unite în lupta pentru construirea unei mari Chine socialiste.

In cei 11 ani care s-au scurs de la cel de al VII-lea congres, în această mare țară cu vastul său teritoriu, cu uriașa sa populație și condițiile sale complexe noi am dus pînă la capăt revoluția burghezo-democratică și am obținut de asemenea victoria hotărîtoare în revoluția socialistă. Practica acestor două revoluții, a arătat că linia urmată de Comitetul Central al partidului de la cel de al VII-lea congres pînă în prezent este justă și că partidul nostru este un mare partid marxist-leninist, care a atins maturitatea sa politică. Partidul nostru este astăzi mai unit, și mai consolidat decît oricînd. El a devenit nucleul în jurul căruia s-a unit întregul nostru popor în vederea construcției socialiste. Noi am dobîndit mari succese în toate domeniile de activitate.

Noi ne-am îndeplinit munca în mod just, dar am făcut și unele greșeli. La acest congres noi trebuie să sintetizăm principala experiență din munca noastră — atît succesele cît și greșelile — pentru a generaliza experiența noastră pozitivă și pentru a trage învățăminte din greșelile noastre.

Cît privește condițiile interne, noi am repurtat victorii bizuindu-ne pe alianța dintre muncitori și țărani, condusă de clasa muncitoare, și unind toate forțele care puteau fi unite. Înfăptuirea măreței munci creatoare ne impune sarcini deosebit de complexe și dificile. Deși partidul nostru numără peste 10.000.000 de membri, totuși aceștia constituie doar o minoritate neînsemnată a populației țării. In uriașa noastră muncă de stat, obștească, trebuie să ne bizuim pe oameni care se află în afara rîndurilor partidului. Dacă ne vom dovedi incapabili să ne bizuim pe mase și să colaborăm cu cei care se află în afara rîndurilor partidului, nu vom putea îndeplini bine munca noastră. Continuînd să întărim coeziunea partidului, noi trebuie totodată să întărim coeziunea tuturor naționalităților, a claselor democrate, a partidelor democrate și a organizațiilor populare, să întărim și să lărgim frontul nostru democrat-popular unit.

Noi trebuie să înlăturăm cu toată seriozitatea toate fenomenele negative în toate verigile muncii noastre, fenomene care dăunează unității dintre partid și popor.

Dacă vorbim pe plan internațional, victoriile noastre au fost repurtate datorită sprijinului lagărului păcii, democrației și socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică, și simpatiei profunde din partea popoarelor iubitoare de pace din întreaga lume.

In prezent evoluția situației internaționale favorizează tot mai mult cauza construcției în țara noastră. Țara noastră și toate țările socialismului au nevoie de pace. Popoarele din întreaga lume de asemenea au nevoie de pace.

Nu vor pace și doresc război doar unele grupări ale capitalului monopolist din cîteva țări imperialiste, care s-au îmbogățit de pe urma agresiunii. Datorită eforturilor neobosite ale statelor și popoarelor iubitoare de pace, situația internațională evoluează în direcția destinderii. Pentru a obține o pace trainică în întreaga lume, noi trebuie să dezvoltăm și pe viitor colaborarea prietenească cu toate țările frățești din lagărul socialismului și să întărim coeziunea cu toate țările iubitoare de pace. Pe baza respectării reciproce a integrității teritoriale și suveranității, a egalității în drepturi și avantajului reciproc noi trebuie să obținem stabilirea de relații diplomatice normale cu toate țările care doresc să trăiască în pace cu noi. Noi trebuie să acordăm un sprijin activ mișcării pentru eliberare și independență națională în țările Asiei, Africii și Americii Latine, precum și mișcării pentru pace în întreaga lume și luptei pentru cauza dreaptă în toate țările.

Sprijinim cu hotărîre acțiunile pe deplin legale ale guvernului egiptean, care a înfăptuit naționalizarea companiei Canalului de Suez și ne pronunțăm cu hotărîre împotriva oricăror încercări de încălcare a suveranității și de amestec armat în treburile Egiptului. Trebuie să obținem ca uneltirile imperialiștilor care creează încordare în situația internațională și care desfășoară pregătiri de război să sufere un eșec total.

Victoriile repurtate în revoluție și în construcția din țara noastră sînt victorii ale marxism-leninismului. Legarea strînsă a teoriei marxist-leniniste cu practica revoluției chineze — iată principiul ideologic de care se călăuzește în mod consecvent partidul nostru. Timp de mulți ani, mai ales de la mișcarea din 1942 pentru îmbunătățirea stilului muncii de partid, noi am desfășurat o muncă intensă pentru întărirea educației marxist-leniniste în sînul partidului. In prezent, în comparație cu perioada dinaintea acestei mișcări pentru îmbunătățirea stilului muncii de partid, s-a făcut un pas uriaș înainte în opera de ridicare a nivelului conștiinței marxist-leniniste în partidul nostru. Totuși noi mai avem încă lipsuri serioase. Mulți dintre tovarășii noștri mai au vederi și un stil de muncă care sînt străine marxism-leninismului și anume: în ideologie — subiectivismul, în muncă — birocratismul și în problemele organizatorice — sectarismul. Toate aceste vederi și stil de muncă ne rup de mase și de practică, au o influență nefastă asupra coeziunii în cadrul partidului și în afara partidului, împiedică mersul înainte al cauzei noastre și progresul tovarășilor noștri. Este necesar ca prin întărirea muncii ideologico-educative în partid să se înlăture energic aceste lipsuri serioase din rîndurile noastre.

După Revoluția din Octombrie, Lenin a pus în fața Partidului Comunist al Uniunii Sovietice sarcina de a învăța și încă odată de a învăța. Tovarășii sovietici, poporul sovietic, au procedat potrivit îndrumării lui Lenin. Intr-un timp scurt ei au obținut succese strălucite. La recentul Congres al XX-lea al P.C.U.S. au fost de asemenea elaborate multe teze politice juste, au fost condamnate lipsurile în partid. Se poate spune cu certitudine că munca lor pe viitor va căpăta o dezvoltare excepțional de mare.

In prezent în fața noastră stau în linii esențiale aceleași sarcini ca și în prima perioadă a construirii statului sovietic. Ne așteaptă o muncă deosebit de grea de a transforma China agrară înapoiată într-o Chină industrială înaintată, iar experiența noastră este departe de a fi suficientă. De aceea trebuie să știm să în-

(Continuare în pag. 3-a)

Acum drumurile duc spre pămîntul nostru

Nu sînt sentimental, dar în fața acelei porți am rămas pe gînduri. O amintire amară prindea să-mi încerce sufletul. S-a întîmplat de mult, pe vremea cînd eram copil și aveam și eu tată. El, înalt, puțin adus de spate, cu un glas în care tremura o undă de doină și împăcare; eu, desculț și neastîmpărat, cu ochii plini de o încăpățînată curiozitate. Ne-am oprit tot așa în fața unei porți. Și, tot ca acum, dimineața se ivea blîndă și senină ca zîmbetul unei copile.

— Să dai bună dimineața frumos boierului, auzi, Vasile?

— Aud, tată.

Boierul ne-a văzut. Il cunoștea pe tata.

— Ce vreți bă, pămînt?

— Pămînt — a îngăimat tata.

Ne-a privit cu zîmbetul lui rău:

— Zi, tot la mine ai venit, Gheorghiță?

— Ce să fac, boierule? Nevoia...

Eu tăceam și nu îndrăzneam să mișc picioarele care parcă se lipiseră de podeaua ce mă ardea. S-au învoit cu dijma cîtorva pogoane, apoi noi am plecat. In poartă tata a slobozit o înjurătură înfundată privindu-mă și pe mine urît. Nevoia înrăiește sufletele. Eu m-am oprit și l-am tras de pulpana sumanului:

— Tăticule, de ce venim noi în fiecare primăvară pe drumul ăsta? De ce nu ne lasă nouă pămîntul?

Tata a zîmbit amar. Apoi, dîndu-mi ciuful peste cap, în semn că sînt prea mic ca să înțeleg, a șoptit ca pentru el:

— Noi n-avem pămînt, e al lor. Noi mergem în fiecare primăvară să-l cerșim. Asta este drumul nostru...

...Am tresărit. De peste dealurile Ineului se răsfirau primele raze. Am alungat amintirea, deslușind literele de pe tabla ce străjuia deasupra porții: Gospodăria agricolă colectivă „Republica".

Ion Demeter, președintele gospodăriei, un om înalt, cu fața aspră. M-a condus într-o încăpere cu mese multe, deasupra cărora ședeau aplecați cîțiva oameni.

— Alegem semințele, mă lămuri el. Le încercăm dinainte puterea de germinație.

Din vorbă în vorbă, Ion Baci începu să povestească despre recolta din anul acesta.

— Deși timpul ne-a fost cam potrivnic, sîntem mulțumiți cu cele 95 de tone grîu ce le-am strîns. Ne-au ieșit 1755 kg. la hectar, față de aproape 900 cît au scos individualii. Cota am predat-o, acum cărăm paiele la saivan.

Saivanul — o clădire roșietică, lungă și încăpătoare — poate adăposti peste 500 de oi. Pînă anul trecut au avut oi furcane. Le-au vîndut pentru 80.000 lei, cu care au cumpărat un camion și 286 oi merinos. Numai în primăvară au scos 60.000 lei de pe lînă și 25.000 din vînzarea mieilor la cooperativă. Nu departe de saivan se vedea construcția unui grajd pentru 100 de vite — aproape gata. Intr-o livadă cu pruni ne întîmpină un zumzet cunoscut.

— Aista-i — se grăbi să ne anunțe președintele. Avem numai 46 stupi amu, dar o să-i înmulțim. Am scos de la ei 800 kg. miere.

Nu departe de Ineu, pe stînga șoselei ce taie calea spre Șicula, am văzut o frumoasă grădină de zarzavat. Nici n-am apucat să călcăm peste șanțurile de irigație, prin care clipocea apa, că ne-a

V. TINCU

(Continuare în pag. 2-a)

În legătură cu...

ACȚIONARI

Domnul Augustin Debonnaire, fost important acționar al companiei Canalului de Suez și mare proprietar al unor și mai mari grajduri de cai de rasă, doarme prost nopțile, ca urmare a faptului că zilele îi sînt foarte agitate. De dimineața pînă seara colindă redacțiile unor anumite ziare pariziene, unde, în fața redactorilor, critică moliciunea articolelor apărute și face sugestii pentru fermitatea articolelor viitoare, propunînd, de exemplu, o listă cu adjective la adresa lui Gamal Abdel Nasser. Apoi redactează apeluri patetice către piloții francezi ai Suezului, corespondează cu colegii („nu vă pierdeți firea") și, pentru seara, organizează la Folie Bergère o întîlnire cu un înalt funcționar de stat: „putem conta pe o intervenție armată?" Nu este de mirare că în această febră zilnică domnul Debonnaire își neglijează grajdurile, sursa sa secundară de venituri pînă nu de mult, și că are un somn chinuit.

In schimb, pe neașteptate, are cîte o lungă reverie care, vai, de cele mai adeseori sfîrșește prin a-l indispune.

Iată, așa se întîmplă și astăzi. A intrat pentru cîteva secunde în cabinetul de lucru, să caute o hîrtie oarecare și, cum s-a așezat în scaunul-fotoliu, a rămas imobil, cu privirile lunecînd alerte, fără nici un punct de sprijin. Cabinetul domnului Augustin Debonnaire, remarcabil, cu mobilele alternînd între mahonul sobru și palisandrul delicat, are ca unică podoabă portretul inginerului Ferdinand de Lesseps, inițiatorul canalului, înfățișat în mare ținută și purtînd cordonul Legiunii de Onoare. Străbunicul domnului Debonnaire l-a cunoscut personal cu ocazia unei recepții finale — faptul e menționat cu vii comentarii în analele familiei.

Boniface Debonnaire, strămoșul, hulise împreună cu mulți alții ideea tăierii istmului Suez, atîta vreme cît, această idee apăruse fantezistă. Dar, după primele lovituri de cazma în pămîntul nisipos al istmului, printr-una din acele schimbări radicale ale punctului de vedere care denotă intuiția oamenilor de afaceri, Debonnaire debarcă în țara milenarului Sfinx. Străbătînd pe cămilă zeci de kilometri de-a lungul șantierului, el observă cu atenție, dar fără compătimire chipurile uscățive, scăldate în sudoare, ale felahilor. Erau niște oameni numai piele și os, umbre tragice care se înverșunau să opună biata lor prezență razelor toride ale unui soare furios de atîta rezistență.

Intr-o zi, într-una din vizitele sale pe șantier, domnul Debonnaire făcu semn însoțitorului; acesta făcu să îngenunche cămila pe care călătorea omul de afaceri; domnul Debonnaire coborî, își scoase batista și, apropiindu-se de un săpător felah, cu o mișcare plină de umanitate îi șterse fruntea brobonită de sudoare. Toată lumea rămase înmărmurită. Fără să mai asculte exclamațiile celor din jur, omul de afaceri francez pleacă la domiciliul său, unde, deasupra unui vas special, stoarse batista. Aceasta picură întîi stropi obișnuiți, apoi lichidul căpătă o oarecare consistență și, minune! Din sudoarea felahului începură să cadă, sonor și egal, cîteva perle. Boniface Debonnaire le privi fără surpriză, le înveli într-o hîrtie de 10 franci și punîndu-le în buzunarul cel mic le duse, spre expertiză, unui bijutier vestit din Cairo.

„Vă felicit, spuse acesta, lingîndu-și admirativ buzele, sînt niște veritabile perle egiptene, unice ca transluciditate, fără iregularități și striațiuni; sînt perfecte, ca lacrima sau ca..."

—Cît face? întrerupse domnul Debonnaire. Bijutierul se gîndi puțin, apoi, cu respectul cuvenit cifrelor enorme, scrise pe o bucată de hîrtie o sumă cu mai multe zerouri...

De atunci, domnul Debonnaire era văzut zilnic pe șantierele Canalului de Suez. Batistele cu care alina suferințele nefericiților săpători deveneau tot mai mari. In curînd, acțiunii sale „filantropice" i se asociară cîțiva alți oameni de afaceri, căci soarele de tropice ardea fără cruțare.

Serviciul batistelor fu organizat temeinic. Inițiatorii și conducătorii săi, mai tîrziu cunoscuți sub numele de acționari ai companiei Canalului de Suez, bine meritară de la omenire. Cînd istmul fu în întregime străpuns și drumul spre Indii fu astfel redus la aproape jumătate, domnul Boniface Debonnaire ținu să rostească, între alții un discurs în care omagie spiritul de jertfă al felahului egiptean, care, „cu prețul sănătății și chiar al vieții sale a dat comerțului internațional o cale maritimă de prim rang. Am mulțumirea sufletească, în ce mă privește, că am fost tot timpul alături de el". La acea recepție fiind foarte cald, la sfîrșitul cuvîntării, Debonnaire își tamponă fruntea cu o batistă fină împodobită cu dantelă de Lyon; îndesînd-o în buzunar, o stoarse cu un gest absolut mașinal.

Dar nu ieși nimic.

Vreme de 86 de ani, batistele familiei Debonnaire, muiate zilnic în apa Canalului și expediate la Paris și-au păstrat admirabil proprietățile inițiale. Nepotul, Augustin Debonnaire, pe care l-am cunoscut la începutul acestor rînduri, stătea însă la birou în cabinetul său de lucru, și privea visător ultimul petec pătrat de olandă.

Smulgîndu-se din reveria sa, Augustin Debonnaire se ridică și, oftînd, se îndreptă spre grajdurile cailor de rasă, proprietatea sa, pe care nu o mai cercetase de mult. Peste cîmpul vast văzu galopînd un admirabil pur-sînge, călărit de un gnoom mărunt. Omul de afaceri făcu un semn și gnoomul opri calul care, jucîndu-și mușchii superbi, încremeni la doi pași. Domnul Debonnaire îi privi pielea brună mătăsoasă, sclipind de nădușeală și, plin de tandrețe, vru s-o șteargă cu latul palmei. Deodată își aminti, nu se știe ce, înfundă ceva mai adînc în fundul buzunarului și se răsti înfricoșător la călăreț:

— Ce stai și caști gura? Du-l în grajd și usucă-l. Parazitule!

ȘTEFAN IUREȘ

Au început

Campionatele internaționale de atletism ale R.P.R.

La orele 13, cîteva mii de spectatori, „pătimașii atletismului" erau deja în tribunele stadionului „Republicii". Cu fiecare minut, valuri de oameni veniți din toate cartierele Bucureștiului și din țară îngroșau afluxul de pe străzile Izvor și Puțul cu apă rece.

Ca o primă constatare: ediția a IX-a a Campionatelor Internaționale de atletism ale R.P.R. a început cu un record de... spectatori. 47.000 de spectatori, (adică cu 10.000 mai mult decît vechiul record deținut încă din 1954), au ținut să urmărească palpitantele întreceri ale acestor campionate.

Spre bucuria spectatorilor, pronosticul probabil al meteorologului de serviciu de ieri s-a dovedit a fi... probabil. Un soare puternic a luminat ca un adevărat reflector cosmic stadionul „Republicii", i-a însuflețit atît pe spectatori cît și pe concurenți. Norii aproape că dispăruseră. A fost un timp admirabil, cu 18 grade de temperatură și un vînt cumsecade, care ar fi permis stabilirea oricărui record.

Ne aflăm pe stadion. Mulțimea așteaptă cu nerăbdare. Trompetele vestesc sosirea clipei mult așteptate. Pe stadion apare un grup de fete, îmbrăcate în albastru. In mijloc, o impunătoare stemă a R.P.R. Al doilea grup, format din 120 de sportivi poartă drapele ale Republicii Populare Romîne. Trec apoi, pe rînd, sportivii oaspeți ai țării noastre. Ei defilează pe țări: *Austria, Belgia, Bulgaria, Danemarca, Elveția, Franța, Germania, Italia, Islanda, Iugoslavia, Luxemburg, Norvegia, Olanda, Polonia, S.U.A., Suedia, Turcia, Ungaria, U.R.S.S.* și *R.P.R.*

Peste tot flori, entuziasm, așteptări înfrigurate.

In sfîrșit, au început întrecerile...

(Citiți reportajul nostru din pag. 3-a).

Iată în fotografie pe Ana Șerban, (concurenta cu nr. 57), alergînd în proba de 80 metri garduri. Ea a parcurs distanța în 11,3 sec., egalînd astfel recordul țării noastre.

Pitorescul portului nostru național prezintă o irezistibilă atracție pentru oricine trece prin raionul de artă populară a „Librăriei Noastre No. 1" din Capitală.

ACTUALITATEA pe scurt

Noua stație de televiziune este în curs de instalare

Stația noastră experimentală de televiziune care funcționează astăzi este în întregime concepută, proiectată și realizată de ingineri și tehnicieni romîni din cadrul laboratorului de telecomunicații al Ministerului Poștelor și Telecomunicațiilor. Ea s-a bucurat de aprecieri favorabile din partea tehnicienilor străini (sovietici, germani, cehi etc.) care au vizitat-o. Construcția ei permite însă exclusiv transmisia filmelor. Actualmente este în curs de instalare un nou centru de televiziune. In complexul noii stații de televiziune, care va fi importată din Uniunea Sovietică, vor intra: un emițător audio (cu ajutorul căruia se redă partea sonoră a programului) și un emițător vidio (care face posibilă transmiterea imaginii captate dintr-o sală de spectacol, un teren de fotbal, o demonstrație publică sau un spectacol de operă). Noua stație de televiziune, care va intra curind în funcțiune, va fi dotată cu toate agregatele necesare transmiterii de programe din orice loc, spre deosebire de stația actuală, care, după cum am mai arătat, poate transmite numai filme. De asemenea, odată cu intrarea în funcțiune a noii stații de televiziune se vor aduce pe piață televizoare atît din import cît și produse ale industriei noastre („Radio popular"), care vor face posibilă vizionarea la domiciliu a programelor de televiziune.

Noua stație va fi deservită de tineri ingineri care și-au terminat studiile în Uniunea Sovietică, fiind pregătiți în mod special pentru acest domeniu, cum sînt Constantin Ceaușescu, Gheorghe Varga, Virgil Constantinescu și A. Constantinescu.

E. PITULESCU

—⋄○⋄—

Școli de calificare pentru mineri

Școlile de mineri deschise pînă acum în 14 centre din țară, în vederea pregătirii de cadre cu o înaltă calificare au stîrnit interes în rîndurile multor tineri. Aceste școli în cadrul cărora funcționează cursuri cu durata de un an sînt frecventate pînă acum de peste 1.500 de tineri din cadrul întreprinderilor miniere și carbonifere, precum și de tineri veniți din alte regiuni ale țării printre care București și Galați. Cunoștințele teoretice primite sînt îmbinate cu munca practică efectuată în subteran. Viitoarele cadre de mineri lucrează sub directa îndrumare a fruntașilor în producție și a minerilor cu o bogată experiență în muncă. Pe timpul cît lucrează în producție elevii primesc salariul corespunzător cu munca prestată și le sînt asigurate în mod gratuit cazarea, masa și materialele didactice.

Pînă acum, asemenea școli de calificare funcționează în toate centrele carbonifere din bazinul Văii Jiului, la Comănești, regiunea Bacău, Filipeștii de Pădure, Doicești și Ceptura, regiunea Ploești, Anina și Rușchița, regiunea Timișoara, în bazinul carbonifer Schitu Golești, regiunea Pitești și Căpeni, Regiunea Autonomă Maghiară. Inscrierile continuă să se facă zilnic la centrele miniere de pe lîngă care funcționează școlile. Asemenea școli sînt în curs de deschidere și în alte centre miniere din țară.

(Agerpres)

Un interviu pe malul mării

Ne aflăm în holul spațios al hotelului „1 Mai" din Mamaia. Prin ușile larg deschise ce dau într-o terasă spre mare, pătrunde briza marină. In fața ochilor se desfășoară priveliștea încîntătoare a mării de un albastru intens, punctat din loc în loc de albul pescărușilor.

Privind această frumoasă panoramă ne instalăm în fotoliile adînci, comode, de lîngă terasă, înnodînd firul discuției cu unul din oaspeții străini care ne vizitează țara, în aceste zile.

Este vorba de folcloristul danez **Rasmussen Holger**, directorul secțiunii de folclor a Muzeului Național din Copenhaga.

Pentru a cunoaște ceva din activitatea secțiunii de folclor a Muzeului din Copenhaga, l-am rugat pe dl. Rasmussen Holger să răspundă la întrebările noastre:

— Care este scopul vizitei dvs. în țara noastră?

— In primul rînd, țin să vă fac mărturisirea că, pentru a cunoaște bine cultura țării noastre, e foarte util să cunoaștem și cultura popoarelor din celelalte țări. Iată de ce compararea elementelor de cultură ale țării noastre cu cele ale poporului dumneavoastră, prezintă pentru noi un interes deosebit.

Doresc să cercetez diferitele metode și unelte de muncă ale țăranilor și ale pescarilor dumneavoastră, și în acest scop, aș vrea să merg în diferite sate. Cercetări similare am mai întreprins și în sudul Italiei.

— Cum e valorificat folclorul în țara dumneavoastră? Ce instituții aveți create în acest scop?

— Tot ceea ce credem că prezintă valoare și interes pentru a înțelege scara noastră de cultură, colecționăm și expunem în muzeu, însoțit de explicații. In afară de aceasta, există un muzeu în aer liber (identic cu Muzeul satului din București, n.n.) înființat în anul 1898. La Muzeul Național au loc de două ori pe an prezentări de filme și proiecții însoțite de conferințe pentru public. Chiar în planul de învățămînt al școlilor sînt prevăzute vizite la acest muzeu ale elevilor, care, însoțiți de profesorii de specialitate, primesc aici explicațiile necesare.

— Care e părerea dumneavoastră privind relațiile de viitor ale țărilor noastre pe linia colaborării folcloristice?

— Sper că, pentru a ne cunoaște și mai bine, se va putea realiza un schimb reciproc de publicații între Danemarca și Romînia.

Faptul că mă aflu în țara dumneavoastră îmi dă speranțe îndreptățite să cred că țări cu concepții politice diferite se pot întîlni, înțelege în anumite probleme, pot să colaboreze în acest spirit al coexistenței pașnice. Or, tocmai aceste cercetări amănunțite ce le întreprindem spre a cunoaște cultura poporului dumneavoastră, vor putea contribui la înțelegerea deplină pe care o dorim.

I. MIHUȚ

Expoziție de desene ale copiilor japonezi

Sub auspiciile Institutului romîn pentru relațiile culturale cu străinătatea, sîmbătă dimineața s-a deschis la Palatul Pionierilor din Capitală o Expoziție de desene, picturi și gravuri ale copiilor japonezi.

Sînt expuse de asemenea unele reproduceri în culori după lucrări executate de copii japonezi și două vitrine cu jucării tradiționale din Japonia.

Cuvîntul de deschidere a expoziției a fost rostit de Petre Belle, secretar general al I.R.R.C.S. care a mulțumit delegației de femei japoneze pentru concursul dat în deschiderea Expoziției.

A răspuns din partea delegației de femei japoneze Kimiko Miyahara.

Cînd cei din comitet „discută"

Dimineața, în curtea școlii din comuna Apele Vii, raionul Caracal, domnea veselia. Cîțiva copii, strînși în cerc, băteau mingea, făcînd mare tărăboi. „Spectator" era o fetiță tăcută și singuratică; stătea deoparte și strîngea la piept un caiețel de parcă i-ar fi fost teamă să nu i-l fure cineva.

Am intrat în curtea școlii, împreună cu tovarășul Aldea, instructorul comitetului raional U.T.M. Pentru o clipă jocul s-a oprit.

— Ați venit în tabără, nu-i așa? — întrebă instructorul pe unul din băiețași.

— Nu, am venit să ne înscriem la școală.

— Dar tabăra, tabăra de pionieri?

— Păi, tabără nu avem.

— Cum așa, nu aveți?

Instructorul știa ce știa; și anume că în scriptele comitetului raional e consemnată existența taberei de curte din Apele Vii.

Tovarășa Florica Zegheanu, membră a comitetului U.T.M. (am întîlnit-o la școală) ne „lămuri", în felul ei:

— Traian Iliescu e și secretarul comitetului U.T.M. și instructor superior de pionieri. Dar nu-și vede de treabă, se ține numai de prostii. Era vorba să strîngă spice împreună cu pionierii. Credeți că a făcut ceva? Aș! Cică e prea departe cîmpul, că e obositor să mergi pînă acolo... și gata.

— Bine, dar și dumneata ești învățătoare, cuteză să-i spună instructorul.

— Eu nu mă amestec în chestiunea asta. Am destule pe cap. De altfel, nici nu vreau... cu Iliescu nu mă pot înțelege. Așa că... treaba lui.

Am uitat să spun că toate acestea s-au petrecut în zilele cînd treierișul era, sau mai bine zis trebuia să fie, în toi. S-a întîmplat ca cei din Apele Vii să fie criticați în ziar pentru întîrzierea treierișului și mai toți lucrătorii sfatului în frunte cu președintele și secretarul, erau tot timpul la ariile comunei. Numai tovarășul Traian Iliescu nu putea fi văzut la arie (exceptînd ziua cînd venise rîndul familiei lui la treieriș).

Și aceasta nu pentru că n-ar fi știut ce sarcini are.

Doar cu puțin timp înaintea începerii treierișului a avut loc o scurtă convorbire între Vasile Lungu, președintele sfatului comunal și Traian Iliescu:

— Cred că am putea organiza și în comuna noastră o arie a tineretului. Mă-nțelegi, o arie dată în răspunderea voastră, a utemiștilor și deservită numai de tineri — îi spusese președintele.

— Ar fi frumos, dar... mă-ndoiesc. N-o să iasă nimic, — a răspuns Iliescu.

Nimeni nu s-a mai sinchisit de aria tineretului și, bineînțeles, n-a ieșit nimic pînă la urmă.

Se discutase odată în cadrul comitetului despre înviorarea activității culturale, despre ce ar trebui să facă utemiștii din sat — dincolo de vorbărie însă, nu s-a ajuns.

— Dar ce — protestează Iliescu, cînd e luat la rost pe la raion pentru inactivitate — eu să le fac pe toate? Secretarul sfatului popular e și el utemist și pe deasupra membru în comitetul U.T.M. Eu să fac și treaba lui? Sau tovarășa Zegheanu — că tare e încrezută! In comitetul U.T.M. activitatea ei nu se vede. E și directoarea căminului cultural și poftim, are pretenția să-i mobilizez eu oamenii la cor... Dar dumneaei ce treabă are, mă rog?

Și pentru că nu-i dispus să le facă el „pe toate" nu face nimic. Cît despre ceilalți din comitet, nu găsesc nimic mai bun de făcut decît să urmeze exemplul lui Iliescu. Cîte ceva tot mai fac ei: Convoacă din cînd în cînd cîte o așa-zisă ședință de comitet, nu de alta, dar ca să-și mai omoare urîtul luîndu-se la ceartă „în colectiv".

Intîmplarea a făcut să nimeresc și eu la o astfel de „ședință".

N-a avut ordine de zi. A fost convocată la repezeală și n-au participat toți membrii comitetului; în schimb au venit fără să fie convocați și cîțiva utemiști care au aflat de vestea acestei ședințe. Și au început discuțiile.

— N-am mai organizat de mult reuniuni, hore, baluri; ar fi cazul să se mai miște comitetul nostru — începu Petre Olteanu.

— Ar fi cazul să fiți mai serioși! Cu voi nici nu se poate dansa — îl puse „la punct" Eugenia Stoica.

— Ba noi sîntem serioși, dar voi faceți pe mironosițele. Prea sînteți domnișoare — interveni un altul din comitet.

— Voi serioși? I-auzi? Dar cine mi-a aruncat scaieți în păr?

— Of! Că-i mare lucru?

— Poftim, membri ai comitetului! Cu voi nu se poate lucra, tovarăși... trase concluzia secretarul. Și cearta (vreau să spun „ședința") a continuat pînă ce s-au domolit participanții, rămînînd stabilit doar un lucru: cînd le-o mai veni iar chef de ceartă, să mai facă o nouă „ședință".

Dacă stai și te gîndești care e mai vinovat, îți este destul de greu să spui că ăla sau celălalt, pentru că, de fapt, vinovați sînt cu toții. Unul îl acuză pe celălalt și nimeni nu face nimic. Dar utemiștii care i-au ales să conducă treburile organizației așteaptă multe de la ei. Ar vrea și ei să mai facă o horă, să învețe cîntece noi, să citească cărțile sosite la căminul cultural, mă rog, să se scuture de amorțeală. Utemiștii ar vrea, dar... nu vrea și comitetul. Pasă-mi-te, cei din comitet sînt prea pasionați de nesfîrșitele lor certuri ca să se mai gîndească și la activitatea organizației de bază în conducerea căreia au fost aleși. Ar fi cazul — vorba tovarășului Petre Olteanu — ca „să se mai miște comitetul". Și poate că certăreților le va da o mînă de ajutor și Comitetul raional U.T.M. Caracal.

ȘT. NECANIȚCHI

FILME NOI

In săptămîna de la 17 la 23 septembrie, pe ecranele cîtorva cinematografe din Capitală va rula în premieră filmul „Dansează, mică doamnă", o producție a studiourilor engleze. Subiectul filmului este inspirat din viața unei actrițe din țările unde arta este socotită o sursă de afaceri.

După 24 septembrie, publicul bucureștean va putea viziona premierele: „Evadații", film francez, distins cu Marele Premiu al Festivalului Internațional al filmului de la Cannes din anul 1955, „Mexicanul", o producție a studiourilor sovietice după o povestire a lui Jack London, în care va apare cunoscutul actor Boris Andreev, „Suflete tari", producție a studiourilor „Defa" și „Dosarul 306", producție a studioului „Mosfilm".

(Agerpres)

NU se pot oare REZOLVA?

Certat cu disciplina

Soarele e ridicat mai bine de două suliți. La ora aceasta, vasta hală a montajului de la uzinele „Gh. Gheorghiu-Dej" din Tîrgoviște cunoaște animația cotidiană, atît de familiară fiecărui muncitor de aici. Incă de pe acum, unii dintre cei mai vrednici aproape că și-au îndeplinit planul zilnic. Alții urmăresc cu atenție piesele fixate în universale — sînt numai ochi și urechi. Unui nou lot de vagonete i se face „ultima toaletă": vopsirea. La capătul celălalt al halei e nevoie de prezența macaragiului.

— Da' unde-i Iacob, măi tovarășe?

— Nu știu, nea Carole! L-am întîlnit la pontaj, dar acum nu-l mai văd. Te pomenești că și-a făcut din nou drum în oraș...

— Uf, păi asta-i treabă, frățioare? Imi crapă buza după un sudor. Am pregătit cornierele și acum...

Asemenea dialoguri se aud cam des în secția montaje. Iacob Dinu, sudorul, e bun meseriaș, nu-i vorbă. Dar are meteahna lui — e certat cu disciplina. Acum îl vezi în atelier acum n-ai de unde să-l mai iei. Pontează băiatul fișa și apoi dispare. Te uiți la el și nici nu-ți vine a crede. Utemistul ăsta, care abia a trecut de 19 ani, nu-și încape în piele. O ține întruna „Eu... Eu... Te măsori tu cu mine? Nu știi cine sînt eu? „Dar tovarășii săi de muncă au aflat cine este Dinu. El (cum îi place să sublinieze ori de cîte ori are prilejul) provoacă scandal în tren cînd vine la uzină sau cînd pleacă acasă, el nu lucrează decît pe pofte, el face baie în orele de producție, el pontează și pleacă razna prin oraș...

Tovarășii săi de muncă l-au ajutat de atîtea ori. Tovarășul Gheorghe Coman, secretarul organizației U.T.M. din secție, l-a luat ba cu binișorul, ba cu asprime. Degeaba! Dinu Iacob o ține pe a lui și pace bună...

Este cazul ca, în fine, Dinu Iacob să înțeleagă că atitudinea sa nu este demnă de un utemist și să se încadreze în spiritul sănătos de muncă al utemiștilor și tinerilor din uzină.

Corespondent
EMILIAN GEORGESCU

Epigrame

Medicul Aurel Popescu, de la Spitalul de adulți din Tr. Severin, suferă de o „boală" veche, nu face nici o consultație pînă nu vede „culoarea" banilor. Cu toate că a fost deseori criticat pentru acest lucru „boala" persistă.

Ne-ntrebăm toți c-o mirare
Oarecum justificată:
Cum se face că nici astăzi
„Boala" lui nu-i... operată?

Pe o placardă ce se află la atelierul de tîmplărie de la Șantierul naval din Tr. Severin stă scris, cu litere de-o șchioapă: „Vorbește postul utemist de control". In afară de acest titlu al gazetei, nu mai este nimic care să indice vreo activitate a postului utemist de control.

De-un an de zile postul ăsta
A început ca să vorbească;
Dar limba asta, pasă-mi-te,
E puțin cam... păsărească!

Corespondent
A. BAGHINA

Bal, sîmbătă seara...

Rar se întîmplă ca, sîmbăta seara, să nu fie bal la Băilești (regiunea Craiova). Asta nu-i rău. Numai că... biletele trebuiesc plasate. Și uneori se recurge la mijloace care nu fac de loc cinste organizatorilor. Un număr mare de bilete se dau responsabililor de magazine...

— Dar dacă nu le putem plasa?

— Vă privește — le răspund organizatorii. Găsiți metode noi, tovarăși. Inapoi noi nu le mai primim...

Așa se face că tovarășa Silvia Chelu casieră la magazinul „Textila" al cooperativei de consum „23 August", din Calea Victoriei 161, Băilești a găsit o metodă cu adevărat... nouă de a plasa biletele. Venea cumpărătorul să-și plătească marfa. Cînd i se înapoia bonul ștampilat i se întindea și un bilet de bal.

— Doar trei lei, tovarășe pentru balul de sîmbătă seara.

Dacă cumpărătorul încerca cumva să refuze, i se reteza:

— E obligatoriu. De altfel nici n-am restul..

S-a nimerit să vină și o femeie, în vîrstă de 60 de ani dintr-un sat din apropiere de Băilești. Cînd a primit biletul de bal i-a spus casierei:

— Ce să fac, maică cu el? Nu sînt de aici de fel. Sînt tocmai din Cerătu (cale de 30 km.)... Și apoi, la vîrsta mea...

— Nu-i nimic — i-a replicat casiera. Vii la bal. Te mai plimbi și mata puțin, să te mai distrezi.

N-a putut scăpa femeia pînă n-a plătit trei lei pentru balul de sîmbătă seara. La închiderea magazinului casiera se fălea față de ceilalți din magazin.

— Vedeți, eu am vîndut toate biletele! Metoda mea...

Credem că este cazul ca astfel de „metode" să fie luate în discuție de către organele în drept și răsplătite precum se cuvine.

Corespondent
GH. GAVRILA

Menu „FIX"

O zi de sîmbătă după amiază, cînd lucrul pe șantierul I.S.L.I.F.-Craiova a încetat aproape complect și utilajele sînt toate în parcul de mașini... Toți mecanicii așteaptă cu nerăbdare să vină masa, care se lasă așteptată de vreo două ore. Abia cînd toți își luaseră gîndul că va mai veni, apare și gestionarul cantinei, Ivanov Ioan, cu căruța.

La vederea lui toate fețele s-au însuflețit și luminat de bucurie, dar numai pentru scurtă durată, deoarece cînd au văzut mîncarea oamenii s-au posomorit din nou: aceeași ca și în zilele precedente, cu deosebirea că ceea ce a fost felul întîi în ziua anterioară, acum e felul doi — și invers. Cu adevărat „menu FIX".

Cînd toți, nemulțumiți, îl întreabă pe gestionar dacă ceea ce se gătește la cantina lor se poate numi „mîncare", li se răspunde cu veșnica formulă: „Aprozarul nu ne livrează nici un fel de zarzavat". La întrebarea de ce nu se gătește și carne, se răspunde: „Abatorul n-a tăiat vite", iar atunci cînd se gătește carne — prețul unei mese se ridică la sume mai mari decît cele permise.

Cea mai mare vină în această problemă o are desigur cantinerul Cornea Ștefan, care nu se interesează de nimic, deoarece crede că nu i se poate aplica nici o sancțiune de către conducerea șantierului, el fiind „numit de la București".

Desigur că o mare vină revine și conducerii șantierului, care nu are grijă de nevoile salariaților întreprinderii. De asemenea și sectorului I.S.L.I.F.-Craiova, care nu controlează activitatea dusă pe șantier și își trimite reprezentanții la perioade mari și în grabă.

Noi, tineretul de pe acest șantier, cerem a se lua măsuri pentru îmbunătățirea mesei la cantină, o hrană diversă și bine gătită.

Corespondent
MINEL TURBURAN

DE CE...

...Intreprinderile Comunale Caransebeș nu se îngrijesc de desfundarea unor canale de scurgere a apei din oraș (ca a celui de pe Str. Sencovici, de pildă), ceea ce face ca atunci cînd plouă, apa să nu se scurgă ci să băltească?

Corespondent
N. PIRVU

...biblioteca din satul Voevoda, raionul Alexandria (bibliotecară: tov. Florica Alexandru) este mereu închisă? Oare secția culturală a sfatului popular raional (șeful secției: tov. Florian Neagu) nu-i interesată să cunoască... inactivitatea bibliotecarei?

Corespondent
VALERIU DOBRE

...Inginerul Gheorghe Drăguș, responsabil cu producția în comitetul U.T.M. de la fabrica de hîrtie „1 Septembrie" din Bușteni (raionul Cîmpina), nu se preocupă de activitatea brigăzilor de tineret, nu ține instructaje cu responsabilii de brigăzi, nu se interesează de buna organizare a brigăzilor, a muncii lor și nu participă activ la viața de organizație?

Corespondent
GH. PIRTOACA

...In orașul Arad, de aproape o lună de zile, nu se găsesc de loc țigări „Olt" și „Mărășești" și nici chibrituri — cu toate că, doar la vreo 50 km. (la Timișoara), există și o fabrică de țigări și una de chibrituri? Oare ce are de zis Ministerul Industriei Alimentare?

Corespondent
IOAN GH. ILISIE

INVITAȚIE LA DRUMEȚIE
tovarășilor responsabili

Concediu! Cîteva zile de odihnă plăcută, cu aer curat și bucurii peste bucurii. Un rucsac, o haină de vînt, un toiag noduros și urc Bucegii cu pas ușor, bucuros că nu duc în spinare greutatea alimentelor. Pentru asta trebuie să mulțumesc unui confrate bucureștean, care lua în răspăr — într-un articol — pe cei ce se cară cu alimente, deși la cabane se găsesc de toate, din belșug.

Ziua bună se cunoaște de dimineață, iar buna aprovizionare — la masă

Totuși, odată ajuns sus, am înțeles că respectivul confrate nu prea călătorise, căci „plăcuta odihnă" a început prin nesfîrșita colindare a cabanelor în căutare de mîncare gătită (în zilele de 21 și 22 august, de pildă, s-a găsit mîncare caldă doar la cabana „Colți", „Peștera" fiind ocupată cu o excursie specială. Iată de ce, cu vreo două ore înainte de ora mesei, respiram împreună cu alți zeci de turiști veniți de pe întinsa vale a Ialomicioarei, aerul îmbîcsit din sala de mese a cabanei „Colți". Făceam coadă ca să reținem un loc și să căpătăm de mîncare. Eram fericiți să auzim bolboroseala ciorbei în loc de tumultul cascadelor și să ne bronzăm la fumul stîrnit de fripturi pe plită, și nu la razele soarelui.

Cum însă, pe zi ce trecea eram tot mai ostenit, datorită prea stăruitoarelor excursii între sălile de mese, de unde ce-i drept se vedea și-o fărîmiță din munte, m-am hotărît să mănînc la unul din bufetele instalate în alte cabane. Și ce-am găsit? La cabana „Padina" puteai cumpăra în ziua de 23 August următoarele feluri: dulceață, ceai și, mi se pare, cașcaval... Nu e de mirare deci că în ciuda serilor cu lună plină, tinerii vorbeau cam în felul acesta:

— La „Plaiul Mircei" a adus salam!

— Zău? Atunci fac iute o excursie pînă acolo...

— Bine, iubitule, dar nu uita nici pîinea. Pe aici nu se găsește...

O jumătate de saltea

După o masă bună, ar urma desigur un somn bun. Dar după o masă proastă, parcă e normal să urmeze și un dormit păcătos. Cine crede că turiștii din Bucegi se agită doar căutînd hrană, se înșeală amarnic. Și pentru locurile de dormit e un du-te vino.

Astă iarnă, din pricina zăpezii, cabana „Hoțoabele" a fost pusă la pămînt, „Peștera" ca și cabana de la Hotel 1400 sînt mereu ocupate de excursiile speciale, iar în cazul „Padinei" vechi, cu o capacitate mare, s-a dat vrabia din mînă pe cea de pe gard. Ea a fost dărîmată anul trecut, pentru ca în locul ei să fie ridicată pînă la 1 iulie a.c. o altă cabană mai spațioasă, care din păcate nu e nici astăzi gata (lucrează prea puțini oameni și mulți din aceștia doar în timpul liber, duminica și sărbătorile, fiind de felul lor salariați în Bușteni).

E seară! Imi beau ceaiul în sala de mese a cabanei „Padina", dar nu termin „ospățul" și cabanierul mă poftește afară, pe terasă, laolaltă cu ceilalți turiști. Mesele sînt scoase „la aer curat", iar pe jos, în sala de mese, sînt înșirate aproximativ 20 de saltele acoperite cu cearceafuri vechi, murdare și pături pline de praf, neînfățate. Se pune apoi la cap cîte o pernă, de asemenea neînfățată. Ridic din umeri și, obosit, mă strecor sub o pătură. Dar n-apuc să închid bine ochii și lîngă mine se mai strecoară cineva. E tot un turist, care îmi zîmbește, șoptindu-mi:

— N-avem încotro! Aici, chiar cînd dormi pe jos, pe-o saltea, trebuie s-o împarți cu altul.

Incerc să-l conving pe tovarășul Vila, cabanierul, că baremi dacă ne chinuim pe jos, să dormim cîte unul pe o saltea.

— Imposibil! răspunde el categoric. Și mă întreabă: Dumneata ai făcut armata?

— Făcut! In '951!

— Aha! Păi acum ai să vezi cum se dormea la armată în '941.

Există pe munte și un soi de „turiști" foarte ciudați. La „Padina" locuiesc cei care lucrează la noua cabană (era posibil să li se asigure cazarea chiar într-însa), iar la „Bolboci" locuiesc, luni în șir, ingineri de la întreprinderile forestiere din împrejurimi.

Am dormit deci, împreună cu vreo treizeci de oameni, în strîmta sală de mese a „Padinei", împărțind salteaua destul de îngustă, așternutul murdar și lipsa de aer, cu alt tovarăș de suferință. Am visat în schimb că sînt pe munte la odihnă, că respir numai ozon și mănînc doar bunătăți. In zori, tocmai cînd era visul mai frumos m-a trezit însă cabanierul. Trebuia instalată la loc „sala de mese". La plecare am plătit cu toții 7 lei de persoană, adică pentru un loc întreg și încă în pat. Chitanță n-am primit, l-am văzut pe cabanier trecînd sumele încasate într-un registru. Al cui era registrul, cine l-a vizat și mai ales cine îl controlează, asta n-am mai aflat-o...

De ce nu confort?

In fosta vilă Rizescu (acum cabana „Padina") au existat două băi admirabile, în faianță, cu cadă și duș, cu boiler. Astăzi ele sînt într-un hal fără hal, iar boilerul, de pildă, stă uitat într-un colț, fără ca nimeni să-l bage în seamă.

Consideră oare cei ce se ocupă de organizarea cabanelor noastre că apa caldă ar reprezenta pentru turiști un confort mult prea mare? Sau ce cred ei despre faptul că nu găsești apă de băut la „Vîrful cu Dor" fiindcă „n-a plouat!", cum explică binevoitoare tovarășa care servește acolo (în seara zilei de 23 August).

Asemenea „amănunte" s-ar putea înzeci și, cred, însuti. Unii organizatori consideră, poate, că ceea ce se numește confort, comoditate s-ar fi potrivit foarte bine numai fostului fabricant Rizescu și nu s-ar potrivi oamenilor muncii care colindă astăzi munții noștri. Nu cumva e vorba aici de o oarecare desconsiderare?

Se spune că tovarășul care se ocupă la C.C.S. de cabanele noastre, a plecat de curînd în străinătate pentru schimb de experiență. Foarte bine! Dar nu era necesară o călătorie atît de lungă, pentru ca să știi că turistul, de la bun început, are nevoie pe munte de o hrană bună, de un pat bun, într-un cuvînt de minimum de confort și igienă.

Și un „post scriptum"

E de la sine înțeles că mergînd de la București la munte, altitudinea crește. Nu pricep însă de ce trebuie să crească într-o proporție exagerată și prețurile? Am să dau exemplul băuturilor care pe munte sînt o necesitate, dacă ții seama de intemperiile naturale. Deși vermutul costă 18 lei litrul la orice „Alimentară" din țară, la cabana „Piatra arsă", de pildă, vezi prețul dublu înainte de-a consuma băutura (37 lei litrul).

La cabana „Scropoasa" litrul de tescovină se vinde cu lei.. 60, iar în gara Sinaia, la chioșcul cu dulciuri, un pacheței de ciocolată de 4,35 lei se vinde cu 5 lei.

Indulcit cu o ciocolată amăruie, plătită cu supra-preț, am așteptat trenul, privind afișul din gară care înfățișează doi tineri străbătînd un drum de munte și îndemnîndu-i și pe alții să-i urmeze. Nu zic nu, nici măcar eu Sian pățitul, dar cer ca asemenea afișe să fie puse — ca un îndemn — și în birourile acelora care se ocupă cu turismul nostru. Să poftească și dumnealor mai des pe la cabane, să ia măsuri la fața locului și dacă nimeresc din întîmplare și pe la Bolboci, nu cumva să se ia după tăblița indicatoare care arată o jumătate de oră pînă la Vîrful cu Dor, fiindcă vor face în realitate, pînă acolo, trei ore și jumătate și vor fi în primejdie să doarmă undeva pe-o jumătate de saltea. In orice caz, le doresc „drum bun!"

MIHAIL STOIAN

Acum drumurile duc spre pămîntul nostru

(Urmare din pag. 1-a)

ieșit în cale bătrînul grădinar Moise Jurca. E mîndru de culturile de roșii, ardei, varză, cartofi și... de toate celelalte, cîte se află într-o grădină de oameni gospodari. De pe urma lor colectiviștii au cîștigat 20.000 de lei. Zilele astea, în gospodărie s-a împărțit avansul de 40 la sută. Cum se mai uitau individualii după carele încărcate ale lui Dumitru Dospin, Andrei Tamaș, Ioan Iacob, Dan Stanciu, Traian Zoica și alții, care au avut peste 250 zile-muncă...

La întoarcere, Ion Baci mergea tăcut, aruncîndu-mi din cînd în cînd cîte o privire șireată. Ce-o fi pregătind oare?

Ne-am oprit în fața unei ogrăzi. Inăuntru, lîngă o casă nouă, aproape gata, trebăluia bătrînul Eduard Guiaș, al cărui ani trecuseră de 60. Cum ne văzu, se îndreptă spre noi și, răspunzîndu-ne la binețe, ne pofti cu un gest larg înăuntru.

— No, ăsta-i „bordeiul" meu — începu el, cu glas sfătos. Abia acu, la bătrînețe m-or ajuns puterile să-l ridic. Mai am să-l zugrăvesc și la toamnă îmi vîr baba înăuntru. Barem acum să trăim în casa noastră. Nu-i așa, tovarășe președinte?

Președintele rîdea, privindu-mă cu înțeles. Incepu apoi să-mi vorbească și despre alți 11 colectiviști care-și construiesc case noi. L-am lăsat pe bătrîn și am pornit spre gospodărie. Insuflețit parcă de un gînd tainic, de o dorință dragă, apropiată, președintele vorbea despre drumul nou pe care merg cele 64 familii de țărani colectiviști din Ineu — drumul belșugului. Glasul lui vădea atîta încredere și fericire încît abia acum înțelegeam întreaga importanță și semnificație a celor văzute.

— Sîntem o gospodărie tînără — spunea el — dar drumul nostru devine tot mai larg, tot mai îmbelșugat.

In fața porții ne-am oprit. Ca și altădată, cu tata, în fața a tei porți. Și iată că iese un copil ciufulit, ce-l trăgea pe taică-său, Andrei Tamaș, de pulpana hainei. Am tresărit. Copilul îl ruga fără încetare.

— Tăticule, cumpără-mi un tren.

— Ce faci tu cu trenul?

— Vreau un tren, uite așa!

— Bine, dar ți-am cumpărat nu de mult o „mașină".

— Vreau și un tren!

Am zîmbit. Unde e bietul tata să vadă? Drumul lui s-a oprit la poarta boierului. N-a urmat drumul acesta ce se oprește în comorile belșugului. Și copilul nu mai tăcea.

— Tăticule, vreau un tren.

— Bine, o să-ți cumpăr.

Am plecat. Peste case se așternea lin amurgul. Ici-colo se aprindeau clipind luminile, iar perdeaua de flăcări a stelelor învăluia încă o noapte senină de vară.

Declarația guvernului sovietic cu privire la necesitatea rezolvării pașnice a problemei Suezului

MOSCOVA 15 (Agerpres). — TASS transmite declarația guvernului sovietic cu privire la necesitatea rezolvării pașnice a problemei Suezului:

Guvernul sovietic consideră necesar să declare din nou care este poziția sa față de situația care s-a creat în prezent în legătură cu problema Suezului.

Se știe că Anglia și Franța continuă amenințările de a folosi forța împotriva Egiptului și că are loc o concentrare crescîndă de forțe armate și de nave de război engleze și franceze în imediata apropiere a Egiptului. Acest lucru, fără doar și poate duce la o și mai mare agravare a situației în jurul Canalului de Suez și creează o stare de lucruri primejdioasă pentru cauza păcii.

In declarația sa din 9 august 1956 în problema Canalului de Suez, guvernul sovietic a mai arătat incompatibilitatea dintre principiile Organizației Națiunilor Unite și amenințările și pregătirile militare la care au început să recurgă guvernele englez și francez împotriva Egiptului în urma naționalizării de către acesta a companiei Canalului de Suez. In această declarație guvernul sovietic și-a expus punctul de vedere cu privire la caracterul legal al acțiunii de naționalizare a companiei Canalului de Suez de către guvernul Egiptului și cu privire la căile reglementării libertății navigației pe canal, pronunțîndu-se pentru necesitatea rezolvării pașnice a problemei Suezului.

Fiind o adeptă hotărîtă a slăbirii încordării internaționale, ducînd în mod consecvent o politică de pace și prietenie între popoare, și căutînd să contribuie prin toate mijloacele la reglementarea pașnică a litigiilor internaționale, Uniunea Sovietică a acceptat invitația Angliei de a participa la conferința de la Londra deși această conferință nici prin componența participanților, nici prin caracterul ei, nu putea fi considerată ca o conferință internațională reprezentativă, competentă să ia hotărîri în legătură cu Canalul de Suez. Uniunea Sovietică a pornit de la premiza că și această conferință ar putea contribui la găsirea unui mod de reglementare a problemelor legate de libertatea navigației pe Canalul de Suez, mod care ar putea favoriza rezolvarea pașnică a acestei probleme dacă statele interesate ar da dovadă de dorința în acest sens.

Călăuzindu-se de aceste considerente, delegația Uniunii Sovietice a expus la conferința de la Londra poziția guvernului sovietic în problema Canalului de Suez [illegible] prin mijloace pașnice în strictă conformitate cu prevederile Cartei O.N.U. [illegible] drepturile suverane incontestabile ale Egiptului ca stăpîn deplin, proprietar și administrator al canalului, garantîndu-se libertatea de navigație pe canal în orice timp și pentru toate țările care folosesc această cale de navigație.

Pornind de la aceasta delegația sovietică a sprijinit propunerea Indiei în problema Canalului de Suez, bazată pe principiul [illegible] interesele Egiptului [illegible] interesate în navigația pe Canalul de Suez.

Incercările unor state de a impune Egiptului în numele conferinței de la Londra propuneri de a scoate Canalul de Suez de sub administrarea și suveranitatea Egiptului au eșuat. Conferința a adoptat o singură hotărîre — de a preda guvernului Egiptului stenograma completă a conferinței. Inițiatorii propunerii cu privire la administrarea internațională a Canalului de Suez au hotărît însă să acționeze în mod separat, în afara cadrului conferinței, creînd în acest scop așa-zisul „comitet al celor cinci". Acest comitet a fost creat în mod evident pentru a încerca să impună Egiptului așa zisul „plan Dulles" care prevede transferarea Canalului de Suez unei administrații străine.

Paralel cu încercările de a impune Egiptului „planul Dulles" guvernele Angliei și Franței, pentru a exercita presiuni asupra Egiptului și asupra celorlalte țări arabe, au pășit pe calea luării de măsuri militare. In imediata apropiere a Canalului de Suez și-au concentrat și continuă să concentreze trupe navale, aeriene și terestre. Pe baza unui acord cu guvernul englez, comandamentul francez a trimis unități militare, inclusiv unități de parașutiști și forțe aeriene pe insula Cipru. In regiunea Djibuti (Somalia franceză) sosesc avioane franceze de transport cu trupe de parașutiști din Madagascar. In Anglia se desfășoară măsuri de mobilizare tot mai largă și se rechiziționează vase comerciale pentru transportul de urgență în Orientul Apropiat de trupe și echipament militar. Din porturile engleze și franceze se trimit noi și noi contingente militare în regiunile din imediata apropiere a Egiptului. Organe de presă, instigate de cercurile războinice din Anglia și Franța cer luarea de măsuri militare imediate și hotărîte împotriva Egiptului.

Evident că tot în scopul de a exercita presiuni asupra Egiptului a fost convocată recent sesiunea extraordinară a Consiliului blocului atlantic (N.A.T.O.) la care a fost pusă problema Canalului de Suez. Anglia și Franța, cu sprijinul S.U.A. încearcă să folosească N.A.T.O. împotriva Egiptului [illegible] această organizație drept o organizație „defensivă" și „regională". Organizatorii blocului atlantic, încearcă, evident, să atragă în aceste planuri periculoase pe ceilalți participanți ai blocului atlantic care ar prefera să rămînă deoparte.

Știrile cu privire la conferința primilor miniștri și miniștrilor Afacerilor Externe ai Angliei, și Franței cu participarea reprezentanților militari ai celor două țări, conferință care a avut loc zilele trecute la Londra, arată că guvernele acestor țări continuă politica de pregătire militară împotriva Egiptului. La 12 septembrie, la sesiunea extraordinară a parlamentului englez, primul ministru Eden referindu-se la un acord realizat cu guvernele S.U.A și Franței a făcut o declarație cu privire la crearea imediată a așazisei asociații a țărilor care folosesc canalul, din care trebuie să facă parte în primul rînd cele trei guverne sus-menționate și care, potrivit spuselor premierului englez trebuie să-și asume „coordonarea navigației pe Canalul de Suez", să angajeze și să folosească piloți și să perceapă taxe pentru trecerea navelor prin canal. Totodată s-a declarat că dacă guvernul egiptean va refuza să colaboreze cu această organizație se va considera că Egiptul a încălcat convenția din 1888.

In cercurile internaționale largi acest plan al celor trei puteri este considerat pe bună dreptate ca o provocare periculoasă care duce la o și mai mare agravare a situației în jurul Canalului de Suez și la crearea artificială de incidente la care s-ar putea recurge ca un pretext pentru folosirea forței împotriva Egiptului. [illegible]

[illegible] bun al statului egiptean, al poporului egiptean?

Guvernul englez încearcă să justifice pregătirile militare împotriva Egiptului pretinzînd că Egiptul ar fi folosit forța naționalizînd Canalul de Suez. Insă această afirmație este destinată se vede unor oameni extrem de naivi. In realitate, naționalizarea de către Egipt a societății particulare a Canalului de Suez care constituie o chestiune internă a Egiptului, a fost realizată în conformitate cu drepturile sale legitime și ar fi absurd să se justifice încercările de folosire a forțelor armate împotriva Egiptului prin referiri la această naționalizare. In afară de aceasta nu Egiptul își trimite forțele împotriva Angliei și Franței, ci dimpotrivă trupele acestor puteri sînt concentrate în apropierea Egiptului.

Guvernul francez, luînd măsuri militare îndreptate împotriva Egiptului, declară că face acest lucru urmărind chipurile să apere pe cetățenii francezi care locuiesc în Egipt. Dar cine poate oare să ia în serios afirmații de acest gen, cînd se știe bine că nimeni n-a amenințat și nu amenință pe cetățenii francezi din Egipt? In legătură cu aceasta n-ar fi de prisos să amintim că la acest procedeu se recurgea adesea și înainte ca pretext pentru cotropirea și subjugarea țărilor din Orient.

Nu poate fi trecut cu vederea de asemenea nici faptul că deși în S.U.A. se vorbește mult despre rezolvarea pașnică a problemei, în fapt Statele Unite nu protestează împotriva concentrării trupelor și a amenințărilor de a le folosi, fapt care nu poate să nu încurajeze în Anglia și în Franța pe adepții folosirii forței față de Egipt. Mai mult decît atît, în declarația sa la conferința de presă din 11 septembrie, președintele S.U.A. Eisenhower, a recunoscut de fapt admisibilitatea folosirii forței armate de către Anglia și Franța împotriva Egiptului. Declarația secretarului de stat, Dulles, la conferința de presă din 13 septembrie la care, în primul rînd, el a admis de asemenea posibilitatea folosirii forței de către Anglia și Franța împotriva Egiptului la trecerea navelor lor prin Canal și, în al doilea rînd, a declarat pe față că S.U.A. sînt inițiatoarele creării menționatei „asociații a țărilor care folosesc Canalul", face să apară și mai clară poziția S.U.A.

Guvernul sovietic consideră necesar să declare că pregătirile militare pe care le întreprind Anglia și Franța cu sprijinul S.U.A. în scopul de a exercita presiuni asupra Egiptului în problema Suezului contrazic în mod grosolan principiile O.N.U. Or, Organizația Națiunilor Unite a fost creată prin eforturile comune ale statelor, mai cu seamă ale marilor puteri, anume pentru a asigura viața pașnică a popoarelor. Obligația ei directă este de a examina conflictele și fricțiunile care pot să se ivească în relațiile dintre state, pentru a nu admite o astfel de evoluție a evenimentelor care ar putea duce la tulburarea păcii.

Carta O.N.U. interzice expres folosirea forței împotriva oricărui stat, cu excepția autoapărării în cazul unui atac armat asupra unui stat, sau amenințarea cu forța și obligă la căutarea de procedee pașnice de rezolvare a disputelor care se pot ivi între state. Carta prevede desigur posibilitatea aplicării și a forței — de sancțiuni. Dar numai în acele cazuri extreme cînd trebuie să se dea o ripostă agresorului și să se asigure menținerea sau restabilirea păcii. [illegible]

[illegible] pot fi calificate altfel decît ca un act de agresiune împotriva Egiptului indiferent sub ce formă ar fi ele prezentate.

Pășind pe calea amenințărilor războinice, Anglia și Franța nu numai că creează o situație primejdioasă pentru pace, dar riscă să-și pricinuiască daune ireparabile. Nu încape nici o îndoială că un atac armat împotriva Egiptului și operațiuni militare în această regiune ar duce la distrugeri uriașe Canalului de Suez, precum și exploatărilor petrolifere din țările Orientului arab și conductelor de petrol care trec prin teritoriul acestor țări. Fără îndoială că o asemenea desfășurare a evenimentelor va aduce pagube grave și altor țări care au legături economice vaste cu țările Orientului.

Dacă împotriva Egiptului s-ar întreprinde un atac străin, în acest caz este indiscutabil că în afara urmărilor materiale menționate din cauza acestor acțiuni, s-ar provoca o indignare profundă în rîndurile popoarelor Asiei și Africii față de guvernele țărilor care ar porni pe calea agresiunii. Aceste popoare își dau profund seama că dezvoltarea istorică a omenirii merge spre lichidarea deplină a colonialismului rușinos, și nici un fel de forțe nu pot opri acest proces.

Campania amenințărilor cu războiul și măsurile militare întreprinse de Anglia și Franța denotă că în aceste țări există anumite cercuri care instigă la operațiuni militare împotriva Egiptului. Ele instigă ca să se impună Egiptului prin forța armelor o hotărîre în problema Canalului de Suez. Dar, ele uită că în vremea noastră cînd există un avînt clocotitor al popoarelor din Orient, care au pornit pe calea largă a dezvoltării independente și a renașterii naționale, și în secolul cînd există asemenea tipuri distrugătoare de arme, ca arma atomică și cu hidrogen, nu se poate amenința și zăngăni armele, nu se poate proceda așa cum se proceda în perioada cuceririlor coloniale.

Amenințările cu folosirea forței împotriva Egiptului sînt condamnate cu hotărîre de opinia publică mondială, inclusiv de cercuri tot mai largi ale opiniei publice din Anglia și Franța. In legătură cu aceasta, nu se poate trece cu vederea poziția sindicatelor britanice, care în cadrul congresului lor recent de la Brighton s-au pronunțat categoric împotriva folosirii forței sau amenințării de a folosi forța la rezolvarea problemei Suezului, precum și poziția Confederației Generale a Muncii din Franța, care condamnă măsurile menționate mai sus de amenințări și de zăngănire a armelor.

Guvernul sovietic consideră necesar să declare din nou că este de părere că libertatea navigației prin Canalul de Suez trebuie să fie asigurată pentru toate țările și că această situație poate și trebuie să fie asigurată numai pe cale pașnică, ținînd seama atît de drepturile suverane inalienabile ale Egiptului, cît și de interesele țărilor care folosesc Canalul de Suez. Altă cale nu există dacă nu se dorește provocarea unui conflict serios și încordarea artificială a atmosferei.

Guvernul sovietic își dă seama de importanța pe care o are Canalul de Suez pentru Anglia și Franța ca puteri maritime și ce rol joacă în legăturile lor economice cu țările Orientului. Uniunea Sovietică acordă ea însăși o mare importanță libertății navigației și funcționării normale a Canalului de Suez, după cum s-a arătat în declarația guvernului sovietic din 9 august și în declarațiile delegației U.R.S.S. la conferința de la Londra.

Guvernul U.R.S.S. este însă ferm convins că problema Suezului poate și trebuie rezolvată prin mijloace pașnice cu atît mai mult cu cît guvernul Egiptului își exprimă la rîndul său hotărîrea deplină de a participa activ la această rezolvare. Se știe bine că guvernul Egiptului a declarat în repetate rînduri că este gata să respecte convenția din 1888 cu privire la navigația liberă prin Canalul de Suez și și-a exprimat de asemenea consimțămîntul să participe alături de țările interesate la lucrările pentru pregătirea și încheierea unei noi convenții internaționale, care să corespundă condițiilor actuale și spiritului timpului și să înlocuiască convenția din 1888. Totodată după cum se știe, guvernul Egiptului dorind să asigure libertatea navigației pe Canal, ia măsurile necesare pentru navigația normală prin Canal, care funcționează fără întrerupere.

La 10 septembrie 1956, guvernul Egiptului a adresat tuturor statelor interesate în navigația liberă prin Canalul de Suez, o notă în care își reafirmă hotărîrea de a reglementa în mod pașnic problema Suezului și propune convocarea, împreună cu celelalte guverne semnatare ale convenției de la Constantinopol din 1888, a unei conferințe pentru revizuirea acestei convenții și pentru discutarea problemei cu privire la încheierea unui acord care să confirme și să garanteze libertatea navigației pe Canalul de Suez.

Dorind să contribuie la reglementarea pașnică a problemei Suezului guvernul sovietic a primit cu satisfacție această notă a guvernului egiptean și și-a exprimat hotărîrea de a participa la sus-menționata conferință internațională. Totodată guvernul sovietic a fost de părere ca la conferință să fie reprezentate toate țările care au semnat convenția din 1888, inclusiv succesorii de drept ai țărilor care au semnat sus-menționata convenție, țările arabe situate din punct de vedere teritorial în imediata apropiere a canalului și vital interesate în reglementarea pașnică a acestei probleme precum și celelalte țări care folosesc Canalul de Suez.

Pornind de la aceasta, și călăuzindu-se de necesitatea reglementării pașnice a problemei Suezului, guvernul sovietic s-a declarat gata să participe la lucrările organului propus de guvernul egiptean pentru ducerea de tratative la care ar fi prezentate diferitele puncte de vedere ale statelor care folosesc canalul în scopul căutării unei baze acceptabile pentru rezolvarea problemei Canalului de Suez.

Uniunea Sovietică a întreprins o serie de acțiuni care contribuie la rezolvarea echitabilă a problemei Suezului pe calea tratativelor. Ea continuă și va continua eforturile sale în această direcție.

Guvernul sovietic își exprimă speranța că toți acei cărora le sînt scumpe interesele păcii și care nu în vorbe, ci în fapte vor să-și întemeieze relațiile cu alte țări pe principiile egalității și neamestecului în treburile interne ale altor țări, vor lua măsuri pentru ca problema Suezului să fie rezolvată pe cale pașnică, în conformitate cu interesele naționale și drepturile Egiptului, cu interesele întăririi păcii și colaborării internaționale.

U.R.S.S. ca mare putere nu poate rămîne la o parte de problema Suezului și nu poate să nu manifeste îngrijorare în legătură cu situația care s-a creat în prezent în urma acțiunilor puterilor occidentale. Acest lucru este și explicabil, deoarece orice încălcare a păcii în Orientul Apropiat și Mijlociu nu poate să nu atingă interesele securității statului sovietic.

Guvernul sovietic consideră că Organizația Națiunilor Unite nu poate să nu reacționeze la situația care s-a creat — la amenințările de a folosi forța împotriva Egiptului la care recurg unele state membre ale acestei organizații. Astfel de amenințări sînt în contradicție flagrantă cu principiile Cartei O.N.U. care obligă pe toți membrii acestei organizații să se abțină în relațiile internaționale de la amenințarea cu forța sau de la folosirea ei atît împotriva integrității teritoriale sau a independenței politice a oricărui stat, cît și de la orice alt mijloc care nu este compatibil cu scopurile solemne și principiile pașnice ale O.N.U.

CAMPIONATELE INTERNAȚIONALE de ATLETISM

Prima probă, prima surpriză

De fapt au fost mai multe surprize. Dar, pe rînd. In seria întîia a probei de 80 m. garduri recordmena mondială a probei Genta Gastl (Germania) cîștigă destul de ușor cu 11,2 secunde. Cu 11,1 secunde colega ei de echipă Fisch Erika cîștigă seria a II-a și totodată îmbunătățește cu o zecime de secundă recordul campionatelor. Alături de aceasta, Nina Vinogradova (U.R.S.S.), cîștigătoarea seriei a III-a, de asemenea cu 11,1 secunde, se dovedește o concurentă serioasă la primul loc. In această serie a III-a, sosind pe locul doi, Ana Șerban, a egalat recordul țării cu 11,3 secunde. Dar iată și prima surpriză. In finala probei, Vinogradova este descalificată pentru două starturi greșite. Lupta pentru primul loc se dă acum între Gastl Genta și Fisch Erika. Altă surpriză: la capătul cursei recordmena mondială este întrecută. Fisch străbate prima cei 80 m. garduri în 11 secunde. Pe locul doi sosește Bîstrova (U.R.S.S.) 11,1 secunde. Cu 11,2 secunde recordmena lumii Genta Gastl a ocupat doar locul trei.

Un 10,5 sec. „scos" ușor

Cum era și de așteptat datorită participării atletului american Williams, seriile probei de 100 m. plat bărbați au trezit un mare interes. Și trebuie spus că acest interes n-a fost dezamăgit. Recentul recordman al lumii, Willie Williams a impresionat în mod plăcut spectatorii prin măiestria cu care lua startul, prin ușurința cu care alerga. Și nu e de mirare că atunci cînd Williams a luat startul, în prima serie toate privirile, atît ale spectatorilor cît și ale concurenților s-au îndreptat spre viteziști. Deși a alergat destul de degajat, Williams a încîntat prin spectaculozitatea alergării, prin rapiditatea și coordonarea mișcărilor. Cele 10,5 secunde realizate atît în serii cît și în semifinale promit pentru astăzi o cursă și mai interesantă. Pentru ultimul act al probei de 100 m. plat s-au mai calificat Tocarev (U.R.S.S.) cu 10,6 secunde, Tornsson (Islanda), Bartenlev (U.R.S.S.) Kolev (Bulgaria) și reprezentantul nostru Stoenescu. In aceeași probă, rezervată însă fetelor lupta n-a fost mai puțin spectaculoasă. Au participat doar la întrecere cîteva dintre cele mai rapide alergătoare din lume. Galina Popova și Galina Rezeikova cîștigînd cîte o semifinală s-au calificat fără emoții pentru întrecerile finale de astăzi. Cu șanse egale participă însă la finalele de astăzi și Fuhrman (Germania) ca și Kusion (Polonia).

Record al R.P.R.

După cum vă relatam în numărul nostru de ieri, renumitul antrenor sovietic L. S. Homenkov precizase în legătură cu desfășurarea probei de 800 m. plat fete:

— Va cîștiga cu siguranță Nina Otkalenko sau Ludmila Lîssenko. Depinde de lupta care va avea loc ca să se realizeze o performanță superioară și poate un nou record mondial.

Intr-adevăr, pronosticul cunoscutului antrenor s-a adeverit în mare parte. Intrecerea a fost cîștigată de Ludmila Lîssenko. Tînăra, dar celebra atletă sovietică a străbătut cei 800 metri într-un ritm impresionant, cu o ușurință uimitoare. Din păcate lipsa unei dispute mai vii, a unei lupte a împiedicat realizarea unui nou record mondial. Lîssenko își ia pe propria-i răspundere întreaga cursă și termină în același ritm impresionant. Rezultatul 2'05"4/10. La numai 40 de secunde de recordul mondial! Pentru a doua oară în întrecerea dintre cele două colege de echipă, Nina Otkalenko a trebuit să se mulțumească cu locul secund.

Desigur că și ritmul impus de Lîssenko a ajutat-o pe sportiva noastră Florica Dumitru să realizeze acel 2'11"9/10 performanță ce constituie un nou record al R.P.R. Cu acest rezultat reprezentanta noastră a întrecut celelalte concurente (printre care atletele germane I. Dumann, Annegret Buttner), ocupînd locul trei și în același timp cucerind o prețioasă medalie de bronz a campionatelor.

C. Grecescu în vervă

După calculele specialiștilor, ținînd seama de performanțele anterioare, favoritul probei de 5.000 m. era socotit atletul sovietic Vlasenko (cel mai bun timp al acestuia 14'05").

Mai sînt de parcurs numai 1000 de m. In acest moment situația se prezintă astfel: în fruntea grupului Constantin Grecescu, apoi Bunea și Vlasenko. Centimetru cu centimetru, atleții noștri se distanțează tot mai mult. Mai sînt 350 de metri, în frunte tot Grecescu. 300 de metri, acum atacă Bunea. Și pentru un număr de metri reușește să ia conducerea. Pe ultimii 150 de metri însă Constantin Grecescu dă „tot ce poate". Cu un sprint de-a dreptul impresionant își întrece colegul și cîștigă într-o manieră impresionantă această atît de disputată probă. Timpul realizat 14'18"2/10 îmbunătățește cu 7 secunde și 2 zecimi vechiul record al țării.

La prăjină: 4,55 !!!

Ultimii premiați coborau fericiți treptele podiumului cu brațele încărcate de flori. Intunericul cuprindea întreg stadionul și totuși, prima zi a marei competiții atletice de la București nu se încheiase. Bob Gutowski, Cernobai, Adamczik și ceilalți săritori cu prăjina își continuau întrecerea la lumina reflectoarelor. La 4,40 m. rămîne în concurs numai săritorul american. Bob se luptă acum de unul singur cu centimetri, cu emoția. Peste 40.000 de spectatori nu-și părăsesc locurile și îi urmăresc emoționați eforturile. Și Bob îi răsplătește. Trece ușor, din prima încercare, 4,40 m. Cîteva torțe se aprind timide la început, într-un colț de tribună. Bob sare acum peste ștacheta înălțată la 4,50 m. și cere ca ea să fie ridicată la 4,55 m. Și ceea ce nu mulți mai credeau, se întîmplă. Din a treia încercare, Gutowski cucerește și această înălțime. Ca la o comandă, în întreg inelul stadionului, se aprind mii de torțe. Bob i-a răsplătit. După patru ore de întreceri a devenit campion internațional al țării noastre, la săritura cu prăjina.

S. SPIREA

Campioni internaționali ai R.P.R.

80 m. garduri: FISCH ERIKA — Germania — 11,0.
20 km. marș: DORDONI G. — Italia.
Aruncarea greutății femei: GALINA ZIBINA—U.R.S.S.—15,93 m.
5.000 m.: CONSTANTIN GRECESCU—Romînia—14'18"2/10.
Suliță fete: BROMMEL ALMUT—Germania—51,57.
Prăjină: BOB GUTOWSKI — S.U.A. — 4,55 m.
Triplu salt: V. KREER—U.R.S.S.—15,91 m.
800 m. femei: L. LISENKO—U.R.S.S.—2'05"4/10.
Aruncarea discului: ADOLFO CONSOLINI—Italia—53,28 m.

Programul de azi

Ora 16.00: disc (F), înălțime (B), 400 metri plat (F. serii). ora 16.10: maraton (plecare), ora 16.15: 100 m. plat (F. finală), ora 16.25: 100 m. plat (B. finală), ora 16.35: 400 m. garduri (finală), ora 16.45: 800 m. plat (B. finală), greutate (B), ora. 16.55: 200 m. plat (F. serii), ora 17.10: 4×100 m. (B. serii), ora 17.15: suliță (B), lungime (F), ora 17.20: 400 m. plat (B. finală), ora 17.30: 1.500 m. plat (serii), ora 17.45: 200 m. plat (B. serii), ora 18.00: 3.000 m. obstacole, ora 18.15: 4×100 m. (F. finală), ora 18.30: maraton (sosire), ora 18.45: 4×400 m. (serii).

Pe scurt

■ La Hanovra, reprezentativa de fotbal A, a Uniunii Sovietice a întrecut naționala A a R.F. Germane cu 2—1. La Moscova s-au întîlnit echipele B ale celor două țări. Fotbaliștii sovietici au terminat învingători cu scorul de 3—1.

■ Selecționata de rugbi a orașului București a întrecut echipa Gloucester cu 10—6 (0—0).

In vedere

PARIS. — La 15 septembrie a sosit la Paris ministrul englez al Afacerilor Externe, Selwyn Lloyd pentru a lua parte la sesiunea Consiliului Uniunii vest-europene. Paralel cu această sesiune, la Paris se vor duce tratative între Lloyd, ministrul Afacerilor Externe al Franței, Pineau și ambasadorul S.U.A. la Paris, Dillon, asupra problemei Suezului.

PRAGA. — La 13 septembrie 1956, dna. G. Sekaninova-Cartova, locțiitor al ministrului Afacerilor Externe al R. Cehoslovace, a primit pe Dimitri Rizo Hanna, ambasadorul Republicii Egipt la Praga, și i-a înmînat nota de răspuns a guvernului cehoslovac, la nota guvernului egiptean din 10 septembrie a.c.

DELHI. — După cum transmite corespondentul din Delhi al agenției Reuter, primul ministru al Indiei, Nehru, se va întîlni la 15 septembrie la Delhi cu reprezentanții altor patru țări semnatare ale planului de la Colombo — Birmania, Indonezia, Ceylon și Pakistan — pentru a examina situația creată în legătură cu problema Canalului de Suez.

PARIS. — După cum anunță corespondentul din Pnom-Pen al agenției France Presse, la 15 septembrie Adunarea Națională a Cambodgiei a aprobat în unanimitate componența noului cabinet de miniștri în frunte cu primul ministru prințul Norodom Sianuk.

PRAGA. — La 13 septembrie s-a deschis la Praga cea de a V-a plenară a Comitetului Central al Uniunii Tineretului din Cehoslovacia. Plenara a ascultat raportul cu privire la sarcinile Uniunii ce decurg din hotărîrile ultimei conferințe a Partidului Comunist din Cehoslovacia. Plenara își continuă lucrările.

NEW YORK. — După cum anunță corespondentul din Buenos Aires al agenției Associated Press, la 14 septembrie, în ciuda interdicției din partea guvernului, aproximativ 2 milioane de salariați au declarat o grevă de 24 de ore în sprijinul revendicărilor de a se spori salariile.

PHENIAN. — La Phenian a fost dat publicității comunicatul comun coreeano-albanez semnat în timpul vizitei în R.P.D. Coreeană a delegației guvernamentale a R.P. Albania.

Răspunsul guvernului sovietic la nota guvernului egiptean din 10 septembrie

CAIRO 15 (Agerpres). — TASS transmite: După cum s-a mai anunțat, la 10 septembrie guvernul Egiptului a remis guvernelor celorlalte state [illegible] la Canalul de Suez în care și-a confirmat hotărîrea de a organiza împreună cu celelalte guverne care au semnat convenția din 1888 de la Constantinopol o conferință pentru revizuirea acestei convenții și pentru examinarea problemei încheierii unui acord care să confirme și să garanteze libertatea navigației pe Canalul de Suez. Guvernul Egiptului a propus de asemenea, ca acțiune imediată, să se creeze un organism pentru ducerea tratativelor, în care să fie prezentate diferitele puncte de vedere ale beneficiarilor Canalului.

La 14 septembrie ambasada U.R.S.S. la Cairo a remis guvernului Egiptului următorul răspuns al guvernului sovietic:

„Ambasada Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste în Egipt își exprimă stima față de Ministerul Afacerilor Externe al Egiptului, și, ca răspuns la nota guvernului egiptean din 10 septembrie 1956, are onoarea să îi comunice că guvernul sovietic acceptă cu satisfacție declarația guvernului egiptean și dorește să rezolve problema Suezului prin mijloace pașnice, în strictă conformitate cu principiile Cartei Organizației Națiunilor Unite, cu respectarea drepturilor suverane ale Egiptului și a intereselor beneficiarilor Canalului de Suez.

Dorind să contribuie la reglementarea pașnică a problemei Suezului, guvernul sovietic este gata să participe la Conferința internațională pentru revizuirea Convenției din 1888 [illegible] libertatea navigației pe Canalul de Suez. [illegible] prezentate țările care au semnat Convenția din 1888, inclusiv [illegible], țările arabe situate din punct de vedere teritorial în imediata apropiere a Canalului și vital interesate în reglementarea justă a acestei probleme și celelalte țări care folosesc Canalul de Suez.

Pornind de la aceasta și călăuzindu-se de necesitatea reglementării pașnice a problemei Suezului, guvernul sovietic declară că este gata să participe la lucrările organismului pentru ducerea tratativelor, propus de guvernul Egiptului, în care să fie prezentate diferitele puncte de vedere ale beneficiarilor canalului. In scopul găsirii unei baze acceptabile pentru rezolvarea problemei Canalului de Suez și convocarea conferinței mai sus menționate".

NASSER: Canalul va funcționa fără întrerupere

CAIRO 15 (Agerpres). — După cum anunță ziarele egiptene, într-o convorbire cu corespondentul din Cairo al ziarului londonez „Daily Herald", președintele Egiptului, Gamal Abdel Nasser, a declarat: „Intenționăm să administrăm Canalul și putem face aceasta. 70 de piloți egipteni ajutați de acei piloți străini care nu-și vor înceta munca, vor lucra zi și noapte pentru a asigura traficul celor 40 de nave care trec prin canal în decurs de 24 de ore. La 15 septembrie canalul va funcționa fără întrerupere și vom primi noi piloți.

Sîntem învinuiți că amenințăm să închidem canalul. Dar de fapt dvs. încercați să faceți aceasta. Incunoștiințarea primită din partea piloților francezi, englezi, olandezi și italieni cu privire la faptul că la 14 septembrie ei își încetează activitatea, constituie pretextul pentru un amestec. Dar vom face să eșueze scopul urmărit prin rechemarea piloților străini".

Răspunzînd corespondenților, președintele Nasser a subliniat că „problema canalului nu este o problemă financiară, ci o problemă a suveranității și demnității".

Nasser a indicat pactul de la Bagdad ca sursă a crizei actuale și a subliniat că Egiptul a fost totdeauna împotriva acestui „sistem defensiv care înseamnă o nouă formă a colonialismului".

Intrebat dacă consideră că o întîlnire personală între el și premierul englez Eden ar contribui la reglementarea problemei Canalului de Suez, președintele Nasser a declarat: „Am spus că aș fi plecat la Londra, dacă nu aș fi auzit cuvîntarea rostită de sir Anthony Eden. Sînt gata să duc cu orice om tratative libere, adică tratative fără amenințări. Dl Robert Menzies a venit aici și m-a rugat să capitulez fără condiții, sub amenințarea folosirii unor sancțiuni economice și a forțelor armate ce se află în Cipru".

Nasser a subliniat că economia egipteană poate rezista acțiunilor economice impuse de Occident. „Ne așteaptă greutăți, a spus el, dar ele nu ne vor face să îngenunchem și să cerem îndurare".

Primul grup de piloți iugoslavi a plecat la Cairo

BELGRAD 15 (Agerpres). — Ziarele „Borba" și „Politika", care apar la Belgrad, anunță că primul grup de patru piloți iugoslavi, care și-au exprimat dorința de a lucra la Canalul de Suez, a plecat din Rijeka la Cairo. Al doilea grup format din cinci piloți va pleca peste cîteva zile la Cairo.

Se prevede o nouă întrevedere între miniștrii de externe ai Franței, Angliei și S. U. A.

LONDRA 15 (Agerpres). — Agenția France Presse, citînd surse bine informate din capitala Angliei, anunță că la 18 septembrie miniștrii de Externe ai Angliei, Franței și Statelor Unite se vor întruni din nou la Londra pentru a discuta măsurile ce trebuie luate în vederea convocării conferinței „beneficiarilor Canalului de Suez", în conformitate cu planul anunțat de Eden.

Potrivit agenției France Presse, întrunirea reprezentanților celor trei puteri occidentale va fi urmată la 19 septembrie de o conferință a reprezentanților celor 18 țări care au adoptat „planul Dulles" de „internaționalizare" a Canalului de Suez. După cum relatează Agenția Reuter, Ministerul de Externe britanic a anunțat că guvernul a invitat pînă în prezent 15 din cele 18 țări care au sprijinit planul Dulles în problema Suezului. Invitațiile au fost adresate în numele Angliei, Franței și Statelor Unite.

Conferința de la Londra are drept scop adoptarea măsurilor în vederea organizării „asociației beneficiarilor Canalului de Suez" pentru a acapara din nou Canalul de Suez și a impune controlul străin asupra acestuia.

Cuvîntarea tov. Mao Țze-dun

(Urmare din pag 1-a)

vățăm. Trebuie să știm să învățăm de la Uniunea Sovietică, care merge înainte, trebuie să știm să învățăm de la țările de democrație populară, trebuie să știm să învățăm de la toate partidele frățești, trebuie să știm să învățăm de la popoarele tuturor țărilor. In nici un caz nu trebuie să tolerăm atitudini de îngîmfare, ca mare putere, în nici un caz nu trebuie să fim înfumurați în urma victoriei revoluției și a unor succese în construcție. Fiecare stat — mare sau mic — are părțile sale pozitive și negative, și chiar dacă munca noastră a fost încununată de succese extrem de mari, nu există nici un motiv de îngîmfare și de autoelogiere. Modestia ajută progresului, în timp ce îngîmfarea duce la rămînere în urmă — acest adevăr nu trebuie să-l uităm niciodată.

Tovarăși, eu, ca și dv. sînt convins că forțele poporului chinez eliberat sînt nelimitate și inepuizabile. In afară de aceasta ne bucurăm de ajutorul marelui nostru aliat — Uniunea Sovietică, și al celorlalte țări frățești, de sprijinul tuturor partidelor frățești și al tuturor simpatizanților noștri din întreaga lume. Nu avem nici de cum sentimentul că sîntem singuri. In felul acesta fără îndoială că vom putea transforma pas cu pas țara noastră, într-o mare putere industrială socialistă. Congresul nostru are un uriaș rol mobilizator în dezvoltarea construcției în țara noastră.

Astăzi sînt prezenți printre noi reprezentanți ai partidelor comuniste, muncitorești, ai partidelor muncii și partidelor popular-revoluționare din peste 50 de țări. Ei sînt cu toții marxist-leniniști și au un limbaj comun cu noi. Ei au venit în țara noastră parcurgînd un drum foarte lung, și sînt prezenți la actualul Congres al partidului nostru, însuflețiți de un înalt sentiment de prietenie. Aceasta constituie pentru noi o mare încurajare și o forță însuflețitoare. Noi îi salutăm cu căldură.

Astăzi avem printre noi reprezentanți ai partidelor democrate și democrați fără de partid din țara noastră. Ei sînt prietenii noștri apropiați, care lucrează împreună cu noi. Ei ne-au acordat întotdeauna un mare ajutor. Ii salutăm cu căldură".

Cuvîntarea tovarășului Mao Țze-dun a fost subliniată în repetate rînduri prin aplauze furtunoase, prelungite.

„Tu-104" efectuează curse de pasageri

MOSCOVA 15 (Agerpres). — Joi dimineață, agențiile Direcției Generale a Aviației Civile din U.R.S.S. „Aeroflot", a pus pentru prima dată în vînzare bilete pentru avioane rapide de pasageri „TU-104". Aceste avioane au început curse regulate pe traseul Moscova-Irkuțsk. Potrivit orarului afișat azi, distanța Moscova-Irkuțsk va fi acoperită în șapte ore și 10 minute cu escală la Omsk, în loc de 20 de ore, timp în care era străbătută pînă acum această distanță de către avioanele cele mai rapide. Diferența de tarif percepută pentru acest avion extrem de rapid și confortabil este infimă. La aerodromul Vnukovo unde vor decola avioanele „TU-104" se fac ultimele pregătiri pentru primirea și deservirea pasagerilor care vor folosi liniile aeriene expres.

ȘTIINȚA pentru TOȚI

Operații pe inimă

In vizită la clinica de chirurgie a profesorului Th. Burghelea

Halate albe, liniște, o agitație febrilă dar mută, miros de cloroform, mozaic pe jos, ulei pe pereți, uși capitonate, teamă de o parte, curaj de luptă și cuvinte de încurajare de cealaltă, totul decurgînd după un ritm dinainte stabilit, încet, precis, cu tact...

— Pregătiți bătrînica pentru mai tîrziu. Incepem cu inima. Fata e pregătită? E gata?

— Da.

Și peste cîteva minute, după ceremonialul spălatului pe mîini, după asepsia și antisepsia atît de riguros respectate, bolnava suferindă de inimă își va găsi pe masa de operație vindecarea pe care altfel nu ar fi putut-o găsi.

*

Să operezi inima — iată realizarea unui vis socotit nu pînă de mult ca ceva imposibil.

Nu e atît de demult cînd, în urmă cu ani, în timpul unui duel, medicul chemat împreună cu martorii să asiste la acest mijloc nesăbuit de „reparare a injuriilor", constată că deși atins în inimă și cu sîngele gîlgîind în afara pieptului, victima duelului reușește să mai facă în urmărirea adversarului, cîțiva pași. De data aceasta, — după cum relatează istoria medicinii — duelul pare să fi folosit la ceva: medicul de față înțelesese că omul nu moare în clipa în care i se atinge inima. Moartea se datora numai scurgerii masive de sînge și nicidecum faptului că inima fusese străpunsă. De aci porni ideia primelor încercări de intervenție asupra inimii.

Decenii de-a rîndul, injecția în inimă socotită ca „intervenție eroică" în cazurile de moarte iminentă, trecu drept unul dintre cele mai curajoase și mai impresionante acte ale medicului chemat să vindece. Și iată că în ultima vreme, o intervenție cu mult mai serioasă făcută asupra inimii vine să întunece strălucirea umilei injecții cu adrenalină introdusă direct în cavitatea inimii.

Operațiile asupra inimii au devenit astăzi un mijloc curent de tratament în cazul multor boli grave. „Maladia albastră" numită astfel din cauza culorii feței copiilor suferinzi din cauza închiderii „orificiului lui Botal", care asigură circulația sîngelui în corpul fătului și care, la naștere trebuie să fie în mod natural, închis, ca și „stenoza mitrală", suferință datorată îngustării orificiilor prin care sîngele circulă în interiorul inimii dintr-o cămăruță în alta, sînt vindecate astăzi prin intervenții ce se fac asupra inimii.

In Capitala patriei noastre, în două din cele mai mari clinici, inima a devenit organ operabil. Sub conducerea profesorului N. Hortolomei, în secția de chirurgie a spitalului „Colțea" și sub conducerea profesorului Th. Burghelea, la spitalul „Panduri", bolnavii de stenoză mitrală își găsesc pe masa de operație vindecarea.

L-am găsit pe profesorul Th. Burghelea la locul său de muncă, acolo unde foarfecele și bisturiile deschid drum vindecării. Iată, pe scurt, ce am aflat la clinica „Panduri" despre operațiile pe inimă.

Se intervine pe cale chirurgicală asupra inimii într-un caz de stenoză mitrală. Aceasta este o boală întîlnită mai des la femei și constă într-o îngustare a orificiilor de comunicație, între compartimentele inimii. După cum se știe, inima este un organ mușchiular, împărțit în mai multe cămăruțe: sînt „atriile", „ventriculele" și „auriculele" inimii. Pentru a se asigura o bună circulație între atriul și ventriculul respectiv, comunicația se face cu ajutorul unui fel de pîlnie pe care o numim „valvulă". Există o valvulă „tricuspidă" și una „bicuspidă", căreia i se mai spune din cauza asemănării ei cu o mitră episcopală, „valvula mitrală".

Aceasta de obicei suferă anumite îngroșări și sclerozări datorate mai ales unor cauze infecțioase. Prin îngroșare, valvula își strîmtează orificiul și mersul sîngelui în interiorul inimii are de suferit ceea ce duce la îngreunarea circulației în interiorul inimii și la producerea de suferințe în starea generală a corpului. Bolnavul obosește la cel mai mic efort, respiră greu, slăbește în greutate. Asemenea bolnavi sînt adevărați infirmi. Tratamentul bolii constă în intervenția directă asupra inimii. In acest scop, după incizia pielii și mușchilor respiratori intercostali se pătrunde în foița care învelește inima și pe care o numim „pericard". După incizia pericardului, în fața noastră apare inima dezvelită pulsînd. La rîndul ei, inima este și ea incizată, pătrunzîndu-se în dreptul valvulei mitrale pe care o dilatăm. Lărgind orificiul strîmtorat se redă inimii condiția normală de funcționare. Acesta este scopul operației. Se trece apoi la suturare, adică la coaserea țesuturilor incizate. Bolnavul operat este supus apoi unei convalescențe odihnitoare supravegheată îndeaproape.

Aproape zilnic, vechi suferinzi de inimă sînt redați familiei, sînt redați vieții.

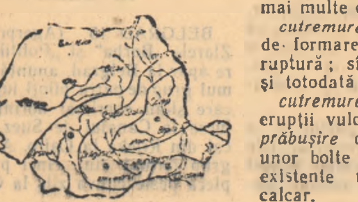
E minunata victorie a lucrătorilor în halate albe, din spitalele țării noastre, a căror muncă plină de modestie vine să întărească rîndurile celor ce muncesc să-și făurească ziua luminoasă de mîine.

De ce se cutremură pămîntul?

Continuind seria de articole de explicare a unor fenomene naturale pe înțelesul celor mai largi pături de tineri, publicăm în pagina de astăzi un articol DESPRE CUTREMURELE DE PĂMINT.

Privind-o, scoarța Pămîntului pare nemișcată. E doar o aparență. De fapt, scoarța Pămîntului suferă neîncetat ușoare zguduiri. Din fericire, asemenea trepidații trec neobservate. Ele sînt înregistrate numai de sensibilele aparate numite „seismografe", menite să înregistreze orice mișcări ale solului. Se întîmplă însă că uneori, în unele părți ale Pămîntului, să aibă loc mișcări mai puternice. In apropierea locului de origină, acolo unde se află „epicentrul zguduirilor", se poate simți șocul subteran și uneori chiar zgomotul de adîncă frămîntare a straturilor de dedesubt. Din acel loc, oscilațiile solului se propagă în toate direcțiile. Acesta este cutremurul, fenomen natural împrăștietor de groază și de dezastre.

Cutremurele de pămînt nu sînt fenomene rare. Ele se produc de circa 9000 de ori în decursul unui singur an, iar dintre acestea, 5000 sînt slabe, peste 100 sînt puternice, peste 100 sînt pustiitoare, iar restul trec neobservate, însemnîndu-și trecerea doar pe cilindrele seismografelor.

Acum cîtva timp a fost stabilită pentru prima dată împărțirea teritoriului R.P.R. în zone de intensități a zguduirii pămîntului, de care trebuie să se țină seama în calculul de dimensionare a construcțiilor proiectate. In fotografie: Harta zonelor de intensități macroseismice ale R.P.R.

Din cele mai vechi timpuri, cutremurele au umplut de teamă omenirea. Și pe bună dreptate. Cîteva minute, uneori chiar numai cîteva secunde sînt suficiente pentru ca orașe întregi să fie nimicite, apele să se reverse peste țărmuri innecîndu-le, relieful să-și schimbe înfățișarea.

Cutremurul din 1648 *„...cînd clopotele sunau singure, iar oamenii abia se țineau pe picioare"*; cel din 1802 *„cînd s-a dărîmat foișorul turnului Colței din București și zguduirile făceau să se audă zăngănitul vaselor din dulapuri, cum trosneau și se deschideau singure ușile, cum zornăiau geamurile ferestrelor"*; cel din ianuarie 1838, simțit în Cîmpia Romînă, cînd *„...au țîșnit apele subterane prin crăpături în pămînt, formînd lacuri la suprafață, casele s-au dărîmat, iar arborii atingeau pămîntul cu vîrful"*; cel din 1912 care a atins în regiunea Mărășești-Focșani, gradul 9; cel din Făgăraș, apoi cele din 1929, din 1938 și cutremurul cel mare din 1940, a cărui amintire e vie încă, sînt doar cîteva din cutremurele ce au bîntuit țara noastră.

Iată deci că cutremurele nu sînt fenomene necunoscute. Ceea ce a rămas multă vreme necunoscută a fost doar cauza care le provoacă.

Și astăzi încă, în ciuda celor aproape 60 de ani pe care îi va împlini în curînd „seismologia", (știința care se ocupă cu studiul mișcărilor scoarței), cutremurele trec încă neînțelese pentru cei, asupra cărora superstițiile — atît de răspîndite de cei interesați — au legat aceste fenomene ale naturii de mînia unor forțe supranaturale, fantastice. Nu rareori, se poate auzi vorba nechibzuită a unora: „mînia cerului, maică, pentru păcatele noastre". Asemenea „babe" sau „moși" n-au de unde cunoaște că în urmă cu miliarde de ani, pe vremea cînd viața nici nu apăruse, învelișul crud, încă nestatornicit al Pămîntului se frămînta în cutremure ce nu mai conteneau, ce se împleteau între ele, schimbînd de la o clipă la alta înfățișarea scoarței neînchegate. Ale cui păcate erau atunci pedepsite? Asupra cui se revărsa atunci „mînia cerului", pe vremea cînd nici măcar rima nu se născuse?

E limpede că a căuta adevărul în vorbele unor asemenea „babe" înseamnă pierdere de timp. Asemenea „babe" nu fac decît să repete vechi superstiții, ridicule. Dar așa zisa gîndire „băbească" nu e întîlnită numai ca o rămășiță în satele noastre. O putem recunoaște — de-a lungul timpurilor, în toate părțile globului, sădită la fel, de faisele legende, ca și de plăsmuitele superstiții copilărești.

Astfel, la grecii antici exista credința că zeul Poseidon, închipuit de ei ca un uriaș înarmat cu o furcă cu trei dinți, împunge din cînd în cînd Pămîntul făcîndu-l să se cutremure.

Locuitorii din peninsula Kamciatka credeau că sub Pămînt trăiește un zeu căruia îi place să se plimbe cu sania trasă de cîini (la fel cum se „plimbă" sfîntul Ilie pe ...nori); cînd cîinii se scutură de zăpadă sau se scarpină de purici, Pămîntul se cutremură.

Șirul legendelor, al superstițiilor, e nesfîrșit. Unic e doar adevărul științei.

Ce ne învață știința?

Seismologia a dovedit că în regiunile muntoase mai ales și în regiunile de cîmpie, mai rar, se pot produce cutremure de pămînt între suprafață și o adîncime pînă la 800 km. De fapt, cele mai numeroase cutremure au loc la baza zonei granitice a scoarței, între 10 și 30 de km., crescînd în adîncime pe măsura grosimei acestei zone.

După felul cauzei care le provoacă, cutremurele se împart în mai multe categorii:

cutremure tectonice pricinuite de formarea unor dislocații de ruptură; sînt cele mai puternice și totodată cele mai răspîndite;

cutremure vulcanice însoțite de erupții vulcanice și *cutremure de prăbușire* declanșate de surparea unor bolte sau goluri subterane existente uneori în masele de calcar.

Asemenea fenomene n-au nimic supranatural în ele; ele se datoresc în mod firesc, unor frămîntări ale scoarței pămîntești care se supune legilor elementare ale fizicii. La fel ca atîtea alte fenomene ale naturii ca taifunuri, furtuni pe mare, căderi de bolizi, cutremurele fac parte din marele număr al fenomenelor înfricoșetoare ale naturii, producînd încă numeroase victime.

Din cele trei întrebări care ne pot conduce la prevederea cutremurelor, adică: în ce loc trebuie să se aștepte cutremurul; ce tărie va avea și cînd se va produce, știința a reușit să răspundă la primele două.

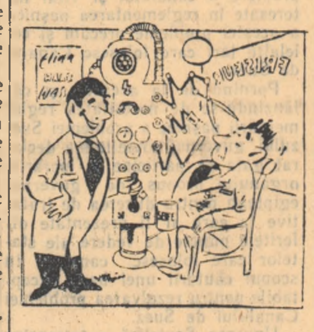
Astăzi, sînt întocmite hărți ale regiunilor de unde pot pleca zguduirile aducătoare de cutremure, (în țara noastră, centrul e situat în munții Vrancei) precum și tăria maximă pe care o poate avea cutremurul declanșat din acele regiuni.

Pe zi ce trece, știința înaintează.

Răspunsul la cea de a treia întrebare, ca și atîtea alte răspunsuri găsite prin munca oamenilor de știință, nu poate să mai întîrzie. Puterea omului asupra forțelor naturii crește pe zi ce trece.

Umor străin

— TEHNICĂ MODERNĂ —

Tuns, ras sau frizat ?

Fără cuvinte

Fotografie la lumina zilei

De curînd a fost realizat un nou tip de aparat pentru copiat clișeele. Dimensiunile sale sînt extrem de reduse așa că poate fi purtat cu ușurință în servietă. Principiul aparatului este cît se poate de interesant și în același timp simplu. In aparatul minuscul se introduce clișeul de reprodus și hîrtia proaspătă pe care se va reproduce imaginea. Se răsucește de butoanele piesei electrice care asigură luminiscența necesară reproducerii imaginei și se ține aprins atît cît este prevăzut în timpul de expunere al fotografiei. Apoi se închide contactul sursei de curent. Aparatul folosește o hîrtie specială, care nu este impresionată de lumină decît atunci cînd este plasată într-un cîmp electric. El are avantajul că permite copierea clișeelor chiar la lumina zilei, nefiind nevoie de nici un fel de cameră obscură. Desigur însă că cere puțină îndemînare din partea celui care umblă cu el. Aparatul realizat în R.D. Germană va fi fabricat în serie și făcut cunoscut marelui public amator de fotografiat.

Noutatea zilei

Pămînt-Lună; dus-întors — 10 zile

Spațiul acesta era rezervat unor alte noutăți științifice Dar foile teleimprimatorului ne-au atras atenția asupra unei știri științifice venite din îndepărtatul Leningrad. Iată despre ce este vorba:

Consiliul științific al Institutului de astronomie teoretică al Academiei de Științe a U.R.S.S., a discutat bilanțul activității desfășurate timp de un an de prof. G. Cebotarev, dr. în științe fizico-matematice și al grupului de colaboratori ai săi asupra problemei zborului unei rachete în jurul lunei.

Prof. Cebotarev a reușit să dovedească teoretic posibilitatea zborului unei rachete în lună și a înapoierii sale pe pămînt cu o rezervă mai mică de combustibil decît se credea pînă în prezent.

Pînă acum se credea că dificultatea pe care o reprezintă realizarea unui zbor în lună constă în faptul că pentru a pune în mișcare racheta este necesară o cantitate uriașă de combustibil. Calculele profesorului Cebotarev dovedesc că racheta are nevoie de combustibil numai în prima perioadă a zborului ei, pentru că apoi ea se va mișca sub influența forței de atracție universală din partea lunei, soarelui și pămîntului.

Potrivit acestor calcule, racheta se va putea îndepărta de pămînt la o distanță de maximum 400.000 km. Se știe că distanța între pămînt și lună este de 384.000 km. Viteza inițială a mișcării rachetei — 11 km. pe secundă, se va reduce la zero pe măsura apropierii ei de lună. Aceasta va permite rachetei să ocolească luna, fapt care va da posibilitate să se facă observații asupra ei din partea care nu este văzută de pe pămînt. Zborul rachetei va dura în total zece zile și zece nopți.

Note bibliografice

N. P. GRISKOVA: Rezistența materialelor.

Titlul cărții dă aspectul unui tratat; totuși este vorba de o lucrare de popularizare a uneia din științele tehnice de bază: rezistența materialelor. Lucrarea nu se adresează specialiștilor ci dimpotrivă mecanicilor de atelier, constructorilor de șantiere, tineretului din uzine, fabrici, ateliere. Intr-o expunere clară, vie și atrăgătoare, asemenea unor lucrări de știință popularizată, se explică procesele intermoleculare care au loc în timpul diferitelor încercări: întindere, încovoiere, răsucire etc. Unele experiențe de bază sînt prezentate atît de atrăgător încît înțelegi din redarea lor strădania autoarei de a se face înțeleasă de o mare masă de cititori și prin lămurirea fenomenelor din rezistența materialelor să vină în ajutorul mai ales a lucrătorilor încă nespecializați din tehnică. Asemenea lucrări ar trebui prezentate în număr mai mare de către Editura Tehnică și alte edituri de specialitate.

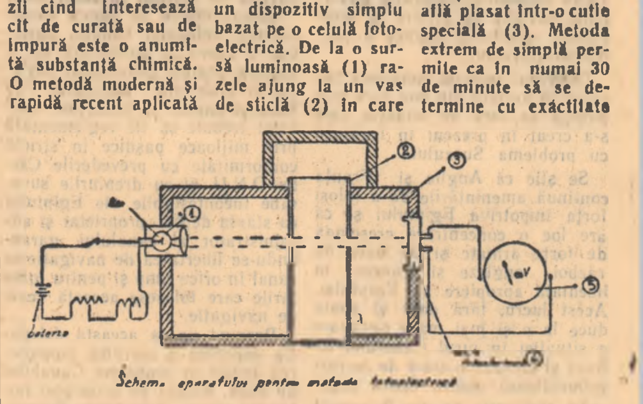
C. PEROVICI: „Introducere în polarografie".

Studiul structurii materiei și studiul polarografiei preocupă mult știința modernă. In acest scop, lucrarea lui C. Perovici este binevenită. Pe un limbaj accesibil, autorul dezvoltă mijloacele de care se folosește polarografia astăzi, tratînd despre metoda polarografică în general și despre legătura acestei metode cu chimia-fizică, electricitate și în general cu fenomenele intime ale materiei. Lucrarea se adresează fizicienilor, chimiștilor, celor care se preocupă de cunoașterea structurii materiei cît și a celor care se pasionează de problemele de polarografie.

NOUTĂȚI DIN TEHNICA ROMÎNEASCĂ

In numai 30 de minute

Există adesea ocazii cînd interesează cît de curată sau de impură este o anumită substanță chimică. O metodă modernă și rapidă recent aplicată trat. Metoda folosește un dispozitiv simplu bazat pe o celulă fotoelectrică. De la o sursă luminoasă (1) razele ajung la un vas de sticlă (2) în care pusă în legătură cu un milivoltmetru (5) care permite să se facă ușor citiri. Vasul de sticlă (2) în care se găsește substanța cercetată se află plasat într-o cutie specială (3). Metoda extrem de simplă permite ca în numai 30 de minute să se determine cu exactitate

Schema aparatului pentru metoda fotoelectrică

în laboratorul de biochimie al Facultății de Biologie din București folosește la determinarea procentelor de apă în acidul acetic foarte concen- se găsește plasată substanța cercetată. Razele de lumină trec mai departe impresionînd o celulă fotoelectrică (4). Celula fotoelectrică este puritatea unor soluții chimice. Ea poate fi aplicată cu ușurință în practică, ajutînd la rezolvarea a o serie de probleme utile.

Detector de radiații

Fotografia alăturată nu înfățișează un nou aparat de radio sau un nou tip de magnetofon. Este vorba însa de un model nou de aparat pentru detecția radiațiilor radioactive. El a fost realizat de colectivul de radioactivitate și radiație cosmică a filialei Iași a Academiei R.P.R. Aparatul permite măsurarea cu o precizie suficientă într-o perioadă de timp extrem de scurtă, 10—15 secunde, a diferitelor radiații. Așa cum se vede și în figură aparatul prezintă montate pe partea superioară două tuburi care nu sînt altceva decît doi contori de tip Geiger-Müller, iar în stînga pe capac se vede microampermetrul pentru măsurarea înaltei tensiuni. Tot în stînga se observă o cască telefonică. Este interesant că noul tip de aparat romînesc permite o gamă întreagă de măsurători în domeniul radiațiilor prin folosirea alternativ a căștii telefonice, a contoarelor de măsură etc. Greutatea întregului aparat cu părți electrice și mecanice este de circa 10 kilograme însă se tinde la reducerea greutății prin folosirea aluminiului în construcția metalică.

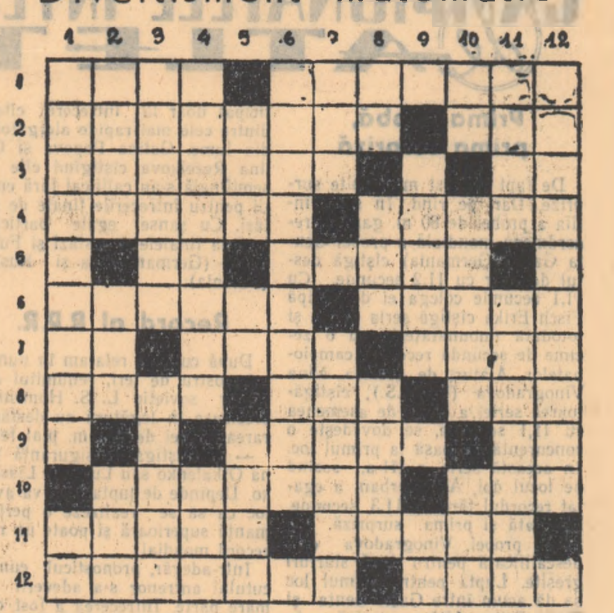
Noul tip de aparat este o realizare deosebită pe drumul cercetărilor din domeniul radioactivității.

Rebus nuclear

— 7 — 6 —

Divertisment matematic

ORIZONTAL:

1. Unitate de măsură în sistemul C.G.S. — Una din cele două părți ale unui logaritm.
2. Rădăcini. — Număr cu soț.
3. Egalați cu zero! — Plus.
4. Cele mai mari valori ale unei funcții — Deși nu e figură geometrică, se caracterizează prin înălțime.
5. Alfa și omega! — Fracție zecimală.
6. Suprafața laterală adunată cu cea a bazelor — Caracteristică a progresiilor aritmetice și geometrice.
7. Ion Rădulescu — 1, 2, 3, 4 sau 5 — Rezultatul uneia din operațiile aritmetice.
8. Pronume relativ indicînd numărul obiectelor (fem. pl.) Curelușă de meșină — Mezina cifrelor pare.
9. Efectuează o operație aritmetică — Inceputul scăderii!
10. Rezultate obținute prin încercări! — Veche unitate de măsură, pentru greutăți.
11. Expresie algebrică ce conține doi termeni legați prin semnul plus sau minus — Cifrele 1, 2, 3 etc.
12. Aduși la aceeași valoare — „2x2=cîteodată 5!"

VERTICAL:

1. Știința în care se folosesc doar două „numere". — „Beta" romînesc!
2. Leziuni — Semn aritmetic. — Zăgaz.
3. Cu semnul plus — Necunoscuta!
4. Mii de mii! — Sferă... comestibilă.
5. Cu aproximație — 50 + 0! — Rezultatul altei operații aritmetice.
6. Aritmetica, geometria, algebra, trigonometria etc. într-un cuvînt.
7. Adversarul celor 40 de hoți. — Indicai.
8. Nouă! — Succesiunea naturală a numerelor — Mă alătur.
9. Unu sau doi. — Avramescu Florin.
10. Inversul lui 3,14! — Plan! — „Vas în Antartică".
11. Cifră — Triunghi cu două laturi egale.
12. Știința numerelor.

Pagină realizată de A. LISEANU, A. NEGRU, I. SAVA și M. ȘERBAN.

Statoreactorul

Tot mai des apar în presă știri despre noi cuceriri ale tehnicii aeronautice. Printre acestea am putut citi în urmă cu cîtva timp și o notă despre zborul unui remarcabil prototip de avion construit în Franța de către inginerul Leduc și denumit „Leduc C22". Motorul avionului „Leduc 022" dezvoltă o putere de cîteva sute de mii de cai.

Cifra aceasta imensă nu este o greșeală de tipar. Se pune însă întrebarea: cel fel de motor poate fi acesta? Cele mai puternice motoare de aviație folosite azi în mod curent, turboreactoarele, dezvoltă „numai" cîteva zeci de mii de cai putere. Pentru a se obține puteri de sute de mii de cai necesare propulsiei aparatelor care depășesc viteza sunetului, se întrebuințau și se mai întrebuințează și astăzi motoare rachetă, singurele care dezvoltă asemenea puteri la un volum redus și o greutate mică. Marele lor dezavantaj îl constituie însă imensul consum de combustibil care face imposibile zborurile de durată.

STATOREACTORUL, ca și celelalte motoare obișnuite, utilizează drept comburant (oxidant) aerul atmosferic. Statoreactorul se distinge însă de celelalte tipuri de motoare prin, greutate relativ redusă; greutatea sa nu depășește 15 grame pentru un cal putere, față de 400 de grame pe cal putere la motoarele clasice de aviație. Pentru faptul că el este și lipsit de piese în mișcare, a fost denumit „statoreactor", iar unii l-au poreclit „burlanul zburător".

Porecla de „burlan zburător", constituie de fapt însăși descrierea sa. Statoreactorul este un tub cu diametrul de 1,5—2 m. înzestrat cu un anumit profil interior, o pompă de injecție a combustibilului și un sistem de aprindere.

Ne întrebăm atunci de ce statoreactorul este încă atît de puțin cunoscut. Răspunsurile la această întrebare sînt mai multe:

In primul rînd calculele matematice ale condițiilor de funcționare a statoreactorului, ale formei și dimensiunilor tubului, ale regimului arderii combustibilului au necesitat cercetătorilor ani grei de muncă.

Apoi, era nevoie de un avion pe care acest propulsor să fie montat, un avion de o construcție specială, adecvată vitezelor de zbor supersonice.

Construirea statoreactorului mai pune și problema materialelor. Numai noile aliaje termorezistente au permis construirea unui „burlan zburător" care să reziste unui regim de zbor mai îndelungat și temperaturilor ridicate ce domnesc în camera sa de ardere.

In sfîrșit, au trebuit să mai fie rezolvate problemele direct legate de realizarea practică și de exploatare a noului tip de motor cum ar fi: pornirea sigură, posibilitatea de reglaj a motorului pentru realizarea unei game de viteze, funcționarea continuă la orice altitudine.

PRINCIPIUL DE FUNCȚIONARE al unui statoreactor este destul de simplu. Să ne închipuim statoreactorul compus în mod schematic din 2 părți: una convergentă (ce se îngustează) continuîndu-se cu o secțiune divergentă (ca două pîlnii unite la capetele mai înguste). In cazul cînd acestea se mișcă prin aer la o viteză mai mică decît viteza sunetului, aerul intrînd în secțiunea convergentă își mărește viteza scăzîndu-și presiunea. Trecînd apoi în secția divergentă își scade presiunea. In acest caz nu obținem la ieșirea din tub o viteză crescută a vinei de aer. Pentru ca tubul să devie propulsor, să exercite o împingere înainte a întregului aparat de zbor este necesar ca vîna de aer să-și mărească viteza la ieșirea din tub realizîndu-se astfel fenomenul cunoscut din aviația cu reacție.

In cazul cînd viteza de deplasare depășește viteza sunetului, lucrurile se schimbă: scurgerea aerului prin tubul convergent-divergent ascultă de alte legi decît la vitezele subsonice. Astfel aerul ce intră își scade mai întîi viteza, crescîndu-i presiunea, apoi este amestecat cu combustibil, iar aprinderea amestecului dă naștere unei ridicări rapide a temperaturii volumului și a vitezei de scurgere a aerului care împinge astfel puternic înainte statoreactorul.

Pentru a putea realiza procesul reactor, singurele părți mobile necesare ale motorului sînt pompa de injecție și dispozitivele automate care reglează debitul de combustibil în funcție de viteza avionului și de presiunea atmosferică, deci de înălțimea de zbor.

Statoreactorul mai cuprinde, în partea din față, o piesă de formă specială, coaxială cu tubul numită difuzor și care servește la schimbarea energiei cinetice a aerului ce intră în energie de presiune, precum și la preluarea împingerii exercitate de gazele încălzite care ies din tub. In acest difuzor se plasează cabina pilotului.

După aceasta urmează un dispozitiv care a dat multă bătaie de cap constructorilor: camera de ardere, unde se află menținătorul de flacără ce are rolul de a crea o zonă în care viteza curentului de aer să fie suficient de redusă spre a permite menținerea unei flăcări permanente (care altfel ar fi „suflată"). Această flacără servește la aprinderea continuă a curentului de amestec combustibil.

Singurul dezavantaj important al statoreactorului este faptul că nu poate porni „de pe loc". Pentru ca motorul să funcționeze este neapărat necesar să se fi atins o anumită viteză de deplasare, astfel încît prin reactor să treacă o vînă de aer cu o viteză suficientă pentru declanșarea proceselor care dau naștere împingerii, deci fenomenului reactor.

La început, aceasta se realiza lansînd statoreactorul cu ajutorul unui bombardier sau a unui avion greu de transport, de care statoreactorul era legat. Avionul „mamă" decola împreună cu statoreactorul, iar la atingerea vitezei minime necesare pentru funcționarea propulsorului, statoreactorul se desfăcea de „mamă" și zbura prin mijloace proprii.

Astăzi se propune întrebuințarea unor rachete ajutătoare de pornire, destul de răspîndite în aviație, ele fiind întrebuințate pentru mărirea vitezei de pornire și scurtarea traseului de decolare a aparatelor grele. Racheta de pornire face ca statoreactorul să decoleze și să atingă viteza minimă de funcționare a motorului, după care ea se desprinde de avion.

Consumul său specific scăzut, simplicitatea sa, siguranța în funcționare, vitezele mari de zbor care le permite (și le cere), fac ca statoreactorul să fie unul din cele mai interesante și mai importante propulsoare ale viitorului.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10. Secția scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

STAS — 3452 — 52